

Darbe fırsatçılığı sürüyor: OHAL 3 ay daha uzatıldı

AKP hükümeti, 15 Temmuz başarısız darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL sayesinde kendini güvenceye almak için ne gerekiyorsa yapıyor. Bu yaşananlar gösteriyor ki, 15 Temmuz darbe girişimi

başarılı olmasaydı şu yaşanan tabloda esasa dönük bir farklılık olmayacaktı. Kürtler, devrimciler, Aleviler, kadınlar, gençler, aydınlar, demokratlar yine bedel ödeyeceklerdi. Yaşananların adının "sıkıyönetim"

ya da "OHAL" olması da, devlet terörünü hayata geçirenlerin hangi gerici cenaha ait olduğu da fark etmiyor. Kendi menfaatleri için ülkeyi kan gölüne döndürenler, hayata geçirdikleri uygulamalarla işçi ve

emekçilere sefaleti ve köleliği dayatanlar, elleri şaltere uzanacakları OHAL ile korkutanlar, baskı rejimi sayesinde nefes alınacak yer bırakmayanlar bu günleri tarihe 12 Eylül uygulamalarının yanında yazacaklar.

s.4

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 02
13 Ocak 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Fetihçi dış politikanın bedelini ağır bir şekilde ödeyen işçi sınıfıyla emekçiler, dinci-faşist rejimi kalıcı hale getirmek için izlenen politikanın da bedelini ödüyor. İşçi sınıfıyla emekçiler, bu fatura daha da ağırlaşmadan, ülkeyi kanlı bir kaosa sürükleyen bu zihniyetin temsilcilerinin yakasına yapışıp hesap sormalıdırlar.

Sermaye düzeninin açmazları derinleşiyor

Dinci faşist iktidar çark etmeye devam ediyor

6

Kamu Çalışanları Birliği Programı üzerine-2

Toplumsal sorun ve olaylara sınıfsal bir perspektifle bakılması, mücadelenin temel hedeflerini de bu perspektiften ele almayı zorunlu kılar.

14

NATO'dan Doğu Avrupa ülkelerine askeri yığınak

Emperyalist güçlerin karşılıklı olarak tırmandırdığı militarizm, halihazırda süren kirli savaşların daha da derinleşerek yayılacağını gösteriyor.

22

Nükleer enerji ne kadar güvenli? - I

Piyasa haydutluğunun hüküm sürdüğü bir dünyada güvenli bir nükleer santralden bahsetmek olanaklı değildir.

Emperyalist güçler arası hegemonya mücadelesi - A. R. Esen

s.12

Kapitalizm, kriz ve kadınlar

s.18

Sermaye düzeninin açmazları derinleşiyor

Dinci faşist iktidar çark etmeye devam ediyor

Rusya önünde diz çökerek U dönüşü zincirini örmeye başlayan dinci sermaye iktidarı, Şam'daki Emevi camisinde namaz kılma söylemini geri çekerek ikinci adımı attı. U dönüşlerine yeni eklenen halka ise Irak oldu. Ortadoğu'nun gerçekliğine çarparak tuz buz olan fetihçi/saldırgan dış politikanın çöküşü, T. Erdoğan AKP'sini bu alçaltıcı U dönüşlerine mahkum etmiş görünüyor.

"OYUN KURUCUNUN" "OYUN DIŞI" KALMA TELAŞI

Dinci gericiliğin büyük şefi, Irak'ın emperyalist ordular tarafından işgaliyle ivme kazanan Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) "eş başkanı" olduğunu ilan ettiğinde, bölgede "oyun kurucu" bir gücü temsil etme iddiasındaydı. Oysa kendisine biçilen rol, ABD güdümlü 'etkin taşeroluktan' başka bir şey değildi. Sadece Türkiye'yi değil, Ortadoğu'yu da dizayn etme histerisine kapılan bu zihniyetin tek başarısı, emperyalistlerin de onayı ile cihatçı terörü palazlandırıp, bölge halklarının başına bela etmek oldu.

Himaye ettiği cihatçı çeteleri kullanarak Suriye'den parsa kapma girişimleri sonuç vermeyince TSK'yi savaşa süren AKP iktidarı, Başika bölgesine askeri birlik konumlandırarak Irak'ta da aynısını yapmaya çalıştı. "Irak yağmalanıyor, biz de payımızı isteriz" diyerek Başika'ya işgalci güç konumlandıran dinci sermaye iktidarı, Irak hükümetinin sert tepkisiyle karşılaşmış, sorun Birleşmiş Milletler'in gündemine taşınmıştı. Türk askerinin derhal çekilmesini isteyen Irak Başbakanı Haydar el İbadi'ye kaba mahalle kabadayısı ağızla saldıran T. Erdoğan, keskin bir U dönüşü yaparak, "Aman barışalım" diye 'düşük profilli' başbakanını el İbadi'nin ayağına gönderdi.

Musul'un IŞİD cellatlarına terk edilmesi için çaba harcayan AKP iktidarı, sonunda "oyun dışına" atılma noktasında bulunduğunu idrak etti. Zira bugün Musul parça parça IŞİD'den temizleniyor, Kürt hareketinin Irak'ta inisiyatif alanı genişliyor ama "oyun kurucu" olduğunu iddia eden AKP şeflerini dikkate alan yok. Bunlara Rusya'nın, "Musul'da IŞİD'e karşı savaşı baltalama politikasını terk et" baskısını da eklemek gerekiyor. Haliyle -dünya aleme rezil olsalar da-, T. Erdoğan'la müritlerinin önünde U dönüşü dışında bir seçenek kalmıyor.

FETİHÇİ HİSTERİ BAKİ ANCAK...

Gerçeklik duvarına toslayan dinci gericilik, U dönüşü zincirine yeni halkalar eklemeye mahkum görünüyor. Ancak bu omurgasızlık, fetihçi histeriyi atlattığı anlamına gelmiyor. Tersine, yağmadan pay almaya muvaffak olmadığı için yayılmacı hevesleri daha da bileniyor. Bundan dolayı gerçekliğin duvarına toslama pahasına da olsa, yayılmacı girişimlere devam edeceklerini belirtmek gerekiyor.

Fetihçi histeri baki olsa da, hem bölgesel hem uluslararası durum, dinci sermaye iktidarının "aktif taşeronluğun" ötesine gidemeyeceğini ispatlamaktadır. Aşlamayan rejim krizine önlenmesi zor olan ekonomik krizin eklenmesi durumunda ise, "aktif taşeron" vasfını bile yitirebilir.

"GÜVENİLMEZ" DAMGASI KALICILAŞTI

Bölge ülkeleri, AKP iktidarının U dönüşlerinden memnun görünüyor. Buna rağmen "komşuların topraklarında gözümüz yok", "teröre karşı savaşta kararlıyız" türü söylemlere inanan da yok. Bu da doğaldır. Zira "Lozan anlaşmasını tanımıyoruz", "Gönül sınırlarımız haritadaki

sınırlardan farklıdır", "10 yılda Türkiye'yi dönüştürdük, Ortadoğu'yu da dönüştüreceğiz" gibi iddialı laflar edenlerin yayılmacı hevesleri olmadığı masalına kim inanır?

T. Erdoğan'la müritleri, Ortadoğu halkları nezdinde "güvenilmez" damgasını yemiş durumdadır. AKP iktidarının "İslamcı teröre destek veren, Arap topraklarında gözü olan, ikiyüzlü/güvenilmez" olduğu konusunda tam bir mutabakat mevcut. Çünkü "Ortadoğu'yu yeniden dizayn edeceğiz" diyebilecek kadar gözü dönmüş bir anlayışın 6 yıldan beri İslamcı teröre verdiği sınırsız destek unutulmuş değil.

HER ŞEY DİNCİ-FAŞİST REJİM İÇİN

Biat etmeyenlere kaba bir şiddetle saldıran iktidarın dinci faşist rejime "yasal kılıf" uydurma telaşı, dış politikaya da yansıyor. Nitekim U dönüşlerinin "sıradan vaka" haline gelmesinin bir nedeni de iç politikada yaşanan sıkışmadır. Dışarıdan gelen basınçları kısmen de olsa hafifletmek, toplumu zorbalığın kamçısıyla yöneten iktidar için bir zorunluluk. Dinci faşist rejime "hukuksal kılıf" uydurma histerisiyle hareket eden iktidar, dış politikada yaşadığı rezaletleri, hamasi nutuklarla dengelemeye çalışıyor. Dışarıdan bakanlar için gülünç olan bu nutukların hedefi, AKP güdümündeki toplum kesimlerini bu kof vaazlarla yedekte tutmaktır.

Fetihçi dış politikanın bedelini ağır bir şekilde ödeyen işçi sınıfıyla emekçiler, dinci-faşist rejimi kalıcı hale getirmek için izlenen politikanın da bedelini ödüyor. İşçi sınıfıyla emekçiler, bu fatura daha da ağırlaşmadan, ülkeyi kanlı bir kaosa sürükleyen bu zihniyetin temsilcilerinin yakasına yapışıp hesap sormalıdır.

Fetihçi dış politikanın bedelini ağır bir şekilde ödeyen işçi sınıfıyla emekçiler, dinci-faşist rejimi kalıcı hale getirmek için izlenen politikanın da bedelini ödüyor. İşçi sınıfıyla emekçiler, bu fatura daha da ağırlaşmadan, ülkeyi kanlı bir kaosa sürükleyen bu zihniyetin temsilcilerinin yakasına yapışıp hesap sormalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/02 * 13 Ocak 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Türkiye'nin İncirlik'le imtihanı

Son günlerde AKP iktidarı tarafından ABD'ye yönelik çeşitli serzenişler dile getiriliyor.

Geçtiğimiz günlerde İncirlik Üssü üzerinden de ABD'ye yönelik "tehditvari" açıklamalar yapıldı. IŞİD'e karşı oluşturulan uluslararası koalisyonun El Bab operasyonuna yeterince destek vermesi gerekçeyle, Milli Savunma Bakanı Fikri Işık, 'Bu durumun İncirlik Üssü'nü sorgulattığını' söylerken, Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu da -ABD'nin önemli bir müttefik olduğunu ifade etmeyi unutmuyarak- "Halkımız da o zaman diyor ki, bunları niye tutuyorsunuz İncirlik Üssü'nde" dedi. Tabi ki bu konuşmanın ardından şu anda gündemlerinde İncirlik Üssü'nün kapatılması gibi bir konunun olmadığını da ekledi.

Bu seremoniye Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın da haftalık bilgilendirme toplantısında İncirlik Üssü'nün kapatılma hakkıyla ilgili bir soru üzerine, "Bu hak her zaman bizim elimizde var. Ama dediğim gibi önce şartlar değerlendirilir. Egemenlik hakları çerçevesinde tasarruf hakkı bizdedir" diyerek katıldı.

Tabi ki yandaş kalemler de boş durmadı. Hürriyet gazetesi köşe yazarı Abdülkadir Selvi de "Bakanlar Kurulu'nda tartışmaya açılan bir konu değil. Ancak bazı bakanlar, terör olaylarının İncirlik Üssü'nün ABD'ye açılmasından sonra başladığı kanaatinde" olduğunu yazarak bilindik "algı operasyonuna" devam etti.

AKP temsilcileri, bu tür içi boş efenlemelerle, tehditlerle emperyalist efendilerine "Bizden vazgeçme" mesajları vermektedir. Zira Ortadoğu ve Suriye politikasında içine girdiği çıkmaz ve Kürt halkının bölgedeki kazanımlarından duyduğu hazımsızlık yer yer ABD'ye serzeniş biçiminde dile getirilmektedir. (Nitekim bu serzenişler işe yaradığı gibi görünmektedir. Washington Post'ta çıkan bir haberde, ABD'nin Türk ordusuna El Bab bölgesinde yürüttüğü operasyonda istihbarat desteğini arttırdığı, ancak bunun diğer Suriye'de desteklediği "yerel gruplara" verdiği desteğe benzer olduğu belirtiliyor)

Diğer yandan AKP, ABD'ye kafa tutmalar ile kendi tabanına yönelik mesaj vererek, emperyalistlere sundukları kirli hizmetlerin özünü karartmaya çalışmaktadır. Türkiye'nin bu çıkışlarına paralel şekilde ABD tarafından yapılan açıklamada ise üssün varlığı nedeniyle "minnettar" olduğu ifade edildi.

NEDEN MİNNETTAR OLMASINLAR KI?

Adana'daki İncirlik Üssü'nün resmi açılışı Demokrat Parti döneminde olmuş, 1951 yılında çalışmalarına başlanarak 3 yıl sonra da açılmıştır. Öncesinde ise 1943 yılında Adana'da gizli kurulan bir haberleşme istasyonunun 2. Paylaşım Savaşının sonuna kadar faaliyet sürdürdüğü belirtilmektedir. Esas olarak Sovyetler Birliği'ne karşı konumlanan üs, aynı zamanda ABD'nin Ortadoğu'daki kirli savaş politikaları çerçevesinde önemli bir yer teşkil etmiştir. ABD'nin 2. Paylaşım Savaşı sonrası kurduğu komplike üs ağının bir parçası olarak kurulan İncirlik, 13. büyük üssü konumundadır. Aynı zamanda Orta Asya ve Ortadoğu'daki ABD hava kuvvetlerine açık en büyük askeri üs olduğu ifade edilmektedir.

1958'de Lübnan'da başlayan muhalif hareketi bastırmak için İncirlik'te savaş uçakları konuşlandırılmıştı. Yine 1990-1991 yıllarındaki Birinci Körfez Savaşı'nda kullanılan üs Çekiç Güç'ün adresiydi. İncirlik Üssü ABD'nin 11 Eylül saldırılarını bahane ederek başlattığı savaş kapsamında Afganistan'a müdahaleler için kullanıldı. 2003 yılındaki Irak işgali sırasında tezkere "kazası" yaşanmasaydı yine askeri anlamda kullanılacaktı. Ancak tezkere TBMM tarafından reddedilmesi sonucu sadece lojistik destek amaçlı kullanıldı. R. Tayyip Erdoğan bu tezkere kazası için ABD'den özür dilercesine, meclisin bu kararına gönülünün razı olmadığını söylemişti.

İncirlik, 2006 yılındaki Lübnan Hizbullahı ile İsrail arasındaki savaşta da İsrail'e destek için kullanıldı. Son olarak

da 2015'te IŞİD'e karşı kullanıma açıldı. İncirlik NATO kapsamındaki başka askeri operasyonlarda da farklı ülke askerlerince kullanıldı/kullanılmaktadır. Öte yandan ülkede pek çok ABD ve NATO üssü bulunmaktadır. Örneğin, Libya'yı vuran koalisyon uçaklarının İzmir'deki NATO üssünden kalktığı bilinir.

İncirlik Üssü'nün kullanımına dair tek "pürüz" 1975 yılında yaşandı. Buna vesile olan gelişmeler özetle şöyleydi: Başka gerekçeleriyle birlikte, 1974'te Türkiye'nin ABD'nin denetimi dışında Kıbrıs'a yönelik işgal harekâtının bir faturası olarak ABD tarafından silah ambargosu uygulandı. Türkiye ABD ve diğer NATO ülkelerinden hiçbir şekilde silah alımı yapamayacaktı. TSK için tam bir kriz demek olan bu durumun etkisiyle Süleyman Demirel'in başbakan olduğu 1975 yılında Türkiye'deki ABD'ye ait 21 üs ve tesis kapatıldı. Ancak İncirlik NATO'ya açık şekilde kullanıma açık tutuldu. Sonrasında 1978 yılında ABD Kongresi Türkiye'ye uyguladığı ambargoyu kaldırdı. Üslerin açılması ise 12 Eylül darbesi ile alınan kararlarla mümkün oldu. Özellikle 12 Eylül darbesinden sonra üste önemli iyileştirmelerin yapıldığı belirtilmektedir. Bugün ise İncirlik'te yaklaşık 2 bin 500 civarında ABD askerinin olduğu söylenmektedir.

İNCİRLİK'TEKİ NÜKLEER TEHLİKE!

15 Temmuz darbe girişimi sonrasında New Yorker adlı bir dergide 'İncirlik Üssü, NATO'nun en büyük nükleer silah depolama tesisine ev sahipliği yapıyor' denildi. Amerikan Bilim Adamları Federasyonu Nükleer Bilgi Projesi Direktörü

Hans M. Kristensen'e göre ise, İncirlik'te yeraltında bulunan depolama tesislerinde yaklaşık 50 adet B-61 hidrojen bombası tutuluyor. Guardian gazetesi de, Temmuz 2016'da çıkan bir yazıda, Almanya, İtalya, Belçika, Hollanda ve Türkiye'de toplam 180 adet B-61 bombası bulunduğunu ifade etmişti.

Resmi kaynaklar bu gerçeği gizlese de çeşitli açıklamalar ve ABD emperyalizminin kirli savaş politikaları İncirlik Üssü'nün adeta nükleer silah deposuna dönüştürüldüğü konusunda kuşkuya yer bırakmıyor.

AKP'LİLERİN SAHTE POZLARI

Erdoğan ve AKP'sinin ne üslere, ne de emperyalizmle kurulan kirli ilişkilerle dair bir sıkıntısı bulunmamaktadır. Türkiye özelde ABD emperyalizmine bağımlı bir ülke olarak sadece İncirlik'i değil birçok yeri ABD ve NATO üssü olarak kullandırıyor. Sermaye devletinin diğer hükümetleri gibi AKP de bu konuda emperyalizmin gönüllü uşakları olarak görevlerini yerine getirmektedirler. Bu nedenle AKP'lilerin son dönemde İncirlik üzerinden geliştirdikleri "eleştirilerin" bir kıymeti yoktur.

ABD'nin de sadece İncirlik'ten ibaret olmayan üsleri ve etki alanıyla toplam olarak "Türkiye üssünden" vazgeçmeyeceği ortadadır. Başta ABD olmak üzere emperyalistlerle girilen her türden kölelik ilişkilerine son vermek, tüm askeri üs ve tesislere el koymak, NATO vb. emperyalist kurumlardan çıkmak için devrimci sınıf mücadelesinin büyütülmesi gerekmektedir.

Darbe fırsatçılığı sürüyor: OHAL 3 ay daha uzatıldı

AKP hükümeti, 15 Temmuz başarısız darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL sayesinde kendini güvenceye almak için ne gerekiyorsa yapıyor. Bu yaşananlar gösteriyor ki, 15 Temmuz darbe girişimi başarılı olsaydı şu yaşanan tabloda esasa dönük bir farklılık olmayacaktı.

OHAL uygulamaları AKP tarafından fırsata çevrilmeye devam ediliyor. Olağan zamanlarda hayata geçirilemeyecek uygulamalar bu vesileyle sırasıyla devreye sokuluyor. Çıkarılan Kanun Hükmünde Kararnameler ile bir taraftan muhalif basın kuruluşları kapatılırken bu saldırıyı tutuklanan gazeteciler izliyor. HDP'li belediyelere kayyum atanırken belediye başkanları gözaltına anılıyor, tutuklanıyor. Devrimci ve ilerici kurumlara mühür vuruluyor. Binlerce insan keyfi şekilde gözaltına alınırken gözaltı süreleri uzatılıyor. Kamu emekçileri görevden alınıyor, tutuklanıyor...

Son olarak OHAL'in 3 ay daha uzatılması kararının ardından 6 Ocak'ta yayınlanan yeni KHK'larla 8 bin 323 kişi kamudan tasfiye edildi, 83 dernek kapatıldı, Bakanlar Kurulu'na "vatandaşlıktan çıkarma" yetkisi verildi, polisin internet kullanıcılarının kimliğini tespit etmesi ve veri transferini izlemesi kolaylaştırıldı.

Sanal iletişim ortamında gerici çetelerin gerçekleştirdiği katliamlara yapılan övgülere karşı bir iki söz söylemek dışında hiçbir adım atmayan AKP hükümetinin facebook, twitter hesaplarından muhalif söylemlerde bulunanlara karşı nasıl bir cadı avı başlattığına her gün yeni bir örnekle tanık oluyoruz. Yeni yıl kutlamalarına yönelik provokasyonlara AKP'li

yetkililer ve bizzat devlet kurumları tarafından nasıl zemin hazırlandığı ortadayken, tüm bunlar OHAL'e dayanılarak rahatlıkla hayata geçiriliyor.

Özellikle Kürt illerinde neredeyse sokağa çıkmanın yasaklanmadığı yer kalmadı. Öte yandan ülkenin çeşitli illerinde eylem, gösteri ve toplantı yasakları sürüyor. Son olarak Ankara'da yapılacak tüm eylemlere yasak getirildi. OHAL'in verdiği yetkiyle istenilen yerde istenilen sürede sokağa çıkmak yasaklanabiliyor. OHAL ile toplumun üzerine öylesine bir karanlık örtü örtülüyor ki, AKP'nin ilgili yetkilileri dışında kimse ne olup bittiğini fark edemiyor. Fark edilse bile gerçeklere işaret edenleri susturabilmek için OHAL uygulamaları devreye giriyor. Trabzon Sürmene'de bu karda kışta Katar emirinin talanına ayrılan alandaki ormanlar yakılıyor. Mersin Tarsus'ta bir evde haftalardır polis tarafından kazı yapılıyor ancak bırakın o mahallede yaşayanların kazı alanına yaklaştırılmasını, CHP'li Mersin milletvekili bile oraya alınmıyor.

Normal zamanlarda başkanlık sistemini hayata geçiremeyeceğini bilen AKP hükümeti referandumu OHAL koşullarında hayata geçirmeyi hedefliyor. Vaktiyle sözde halk oylamasına sunulan faşist 12 Eylül anayasası ne kadar "özgür" bir ortamda yapılmışsa, şimdi başkanlık refe-

randumu da benzeri bir "özgür" ortamda hayata geçirilmek isteniyor.

AKP hükümeti, 15 Temmuz başarısız darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL sayesinde kendini güvenceye almak için ne gerekiyorsa yapıyor. Bu yaşananlar gösteriyor ki, 15 Temmuz darbe girişimi başarılı olsaydı şu yaşanan tabloda esasa dönük bir farklılık olmayacaktı. Kürtler, devrimciler, Aleviler, kadınlar, gençler, aydınlar, demokratlar yine bedel ödeyeceklerdi. Yaşananların adının "sıkıyönetim" ya da "OHAL" olması da, devlet terörünü hayata geçirenlerin hangi gerici cenaha ait olduğu da fark etmiyor. Kendi menfaatleri için ülkeyi kan gölüne döndürenler, hayata geçirdikleri uygulamalarla işçi ve emekçilere sefaleti ve köleliği dayatanlar, elleri şaltere uzanacakları OHAL ile korkutanlar, baskı rejimi sayesinde nefes alınacak yer bırakmayanlar bu günleri tarihe 12 Eylül uygulamalarının yanında yazacaklar.

Nasıl ki 12 Eylül faşizminin dökümü işkencelerle, idamlarla, işten çıkarmalarla, yasaklanan sendikalarla, yargısız infazlarla, kapatılan gazeteler ve tutuklanan gazetecilerle anılıyorsa 15 Temmuz'dan sonra yaşananlar da öyle anılacak. 15 Temmuz tarihe başarısız bir gerici faşist darbenin el değiştirmesi olarak geçecek.

Eyle ve etkinlik bir ay "yasak"

15 Temmuz darbe girişiminin ardından toplumsal muhalefet üzerindeki baskıyı arttıran sermaye iktidarı Ankara'da bir kez daha eylem yasaklarını gündeme getirdi. Ankara Valiliği açık alanlarda yapılacak her türlü gösteri, yürüyüş, basın açıklaması, stand gibi faaliyetleri 10 Ocak günü itibarıyla bir ay süreyle yasakladı. Her zaman olduğu gibi 'terör' demagojisi arkasına saklanan Ankara Valiliği, yaptığı açıklamada şu ifadeleri kullandı: "Can ve mal güvenliğinin sağlanması, kamu düzeninin ve esenliğinin korunması, suç işlenmesinin önlenmesi, hak ve özgürlüklerin korunması amacıyla Ankara il sınırları içinde; 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu kapsamında yol, meydan, cadde, sokak, park gibi umuma açık alanlarda yapılacak her türlü toplantı ve gösteri yürüyüşleri ve 2559 sayılı Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanununun Ek 1 inci maddesi kapsamında umuma açık alanlarda düzenlenecek oyun, temsil, açıklama ve çeşitli şekillerdeki gösteriler ile basın açıklamaları ve stantlar, 2935 sayılı Olağanüstü Hal Kanununun 11 inci maddesinin verdiği yetkiye istinaden 30 gün süre ile yasaklanmıştır."

Emekçiler darp edilerek gözaltına alındı

Sermaye devletinin OHAL kapsamında kamu emekçilerine yönelik açığa alma ve kamudan ihraç saldırılarına karşı Ankara'da Yüksel Caddesi'nde direnişleri devam eden Nuriye Gülmen ve Semih Özakça direnişin 64. günü olan 11 Ocak'ta polisin saldırısına uğradı. Ankara'da valiliğin aldığı keyfi "eylem yasağı" uygulamasına karşı da direnişlerini sürdüren emekçiler, polis tarafından darp edilerek gözaltına alındı. Gülmen ve Özakça'nın yanı sıra desteğe gelenler de gözaltına alındı. Gözaltılarda darp izleri olduğu görülürken, Gülmen'in burnunun kırılmış olabileceği belirtildi.

MALATYA'DAKİ DİRENİŞİN 7. GÜNÜNDE 7. GÖZALTI

Malatya'da da OHAL kapsamında ihraç saldırısına maruz kalan Kamu Emekçileri Cephe 5 emekçi direnişlerinin 7. günü olan 11 Ocak'ta da gözaltına alındı.

Kamu Çalışanları Birliği: İhraçlara karşı direniş mevzilerine!

6 Ocak Cuma günü ilan edilen 679, 680 ve 681 sayılı KHK'lar ile 3500'e yakını kolluk güçlerinden olmak üzere toplam 8400 kamu çalışanı mesleklerinden ihraç edildi. Böylece bugüne kadar çıkartılan KHK'larla ihraç edilen kamu çalışanlarının sayısı 92 bini buldu. Söz konusu KHK'lar ihraçlarla sınırlı değil. Çok sayıda muhalif derneğin ve spor kulüplerinin de içinde yer aldığı 83 dernek kapatıldı, özel güvenliklere silah taşıma ve kullanma yetkisi verildi, ihraç edilen koruculara geri dönüş kapısı açıldı.

15 Temmuz darbe girişiminden bugüne çok sayıda KHK yayınlandı. Hepsisi de emekçi düşmanı, kural ve yasa tanımaz ve esasta toplumsal muhalefet öğelerini ezmeyi hedefleyen KHK'lardı. Peş peşe yayınlanan bu son KHK'lar da böyledir. AKP ciddi bir direnişle yanıtlanmamış olmanın konforuyla bir yandan sistematik olarak tasfiyelere devam ediyor, öte yandan da ülke ve toplumun kaotik bir hayat sürmesi pahasına kendi siyasal geleceğini garantileyecek yeni düzenlemelere yöneliyor. Dışarıda; saldırganlık ve savaş, içeride; şovenizm, 'başkanlık', muhalif avı, tasfiye, tutuklama, sansür, manipülasyon ve eğitim başta olmak üzere toplumsal hayatın her alanında giderek yaygınlaştırılan din filtresi...

Neredeyse her gün yeni bir siyasal, toplumsal ve kültürel kriz konusuyla doldurulan toplumsal gündem içerisinde muhalif kamu emekçilerine dönük kıyımlar da araya sıkıştırılarak sessizce geçiştirilmeye çalışılıyor. Kıyımların güçlü direnişlerle yanıtlanmamış olması AKP'nin elini daha da kolaylaştırıyor. Elbette az sayıda olsa da direnen emekçiler var. 60 gündür Ankara'da ve son birkaç gündür Malatya ve Bodrum'da direnişe geçen emekçiler bir parça da olsa bu sessizlik fesadını kırma umudu yaratıyorlar. Peki ya geriye kalanlar ve KESK ne yapıyor?

Darbe girişiminden ve hatta Şubat genelgesinden bugüne saldırının birinci ve öncelikli hedefi olan KESK, bütün bu saldırı dalgası karşısında şimdiye kadar dişe tırnağa dokunur bir tutum ortaya koyamamıştır. Yönetimlerdeki bürokratik ve uzlaşmacı zihniyet güçlü saldırılar karşısında çareyi direnişte değil, diplomaside, göstermelik açıklamalarda ve içini doldurma iradesi göstermediği eylem programlarında buldu. Klasikleşen bildirimleri, mücadele kararlılığından yoksun bölge toplantıları, göstermelik basın açıklamaları, iptal edilen mitingler vb... Sonuç olarak ve gelinen yerde üyeler tarafından KESK'e dönük açık bir güven-

sizliğin olduğu bir tabloyla karşı karşıyayız. Koca koca eylem programlarının kuşa çevrilmesi ve direnme iradesini açığa çıkarmaya dönük hiçbir somut adımın atılmaması, KESK'e ve bağlı sendikalara dönük güvensizliğin büyümesinin temeli olmuştur.

EMEKÇİLERİN DİRENİŞİNİ ÖRGÜTLEYELİM

Geride bıraktığımız aylar; KESK ve bağlı sendikaların bürokratları ile reformist grupların izlediği ve KESK'e hakim kıldığı çizgiyi pratik sonuçlarıyla mahkum etmiştir. Diplomasiyle çözüm arayışı, düzen yargısından beklenen umut, araçlarla sorun çözme girişimleri, ürkek eylemler vb. hiçbiri saldırıları engellemeye yetmemiş aksine AKP'yi cesaretlendirmiştir. Dahası izlenen çizgi, ihraç edilen veya açığa alınan emekçilerde direnme eğilimini de zayıflatmış, ümitlerin kırılmasına hizmet etmiştir. Buna rağmen üye tabanında, özellikle saldırıların birinci muhatabı olan açığa alınmış-ihraç edilmiş KESK üyelerinde dikkate değer bir direnme eğilimi hala da vardır. Sorun direnme isteğinin fiili bir tutuma dönüştürülüp genelleştirilebilmesindedir. Açık ki artık direnişin örgütlenmesi sorunu KESK ve bağlı sendikaların bürokratlarına bırakılabilecek durumda değildir. Onlar direnme isteğinden de iradesinden de yoksundurlar. Bu yönüyle ihraç edilen emekçiler ve sessizce sırasını bekleyenler kendi göbeğini kendileri kesmekle

karşı karşıyadırlar. Somut olarak şunu demek istiyoruz; yapılan çeşitli toplantılarda defalarca önerilen ancak bir türlü KESK'in gündemine almadığı "İhraç Edilen ve Açığa Alınan Emekçiler Kurultayı" hızla örgütlenmelidir. Kurultayda direnip direnmemek değil direnişin yeri, biçimi, araçları ve kapsamı tartışılmalıdır. Kurultay, ihraç edilmiş ve açığa alınmış tüm emekçilere, belirlenmiş olan direniş mevzilerinde birleşmeleri için çağrı yapmalıdır. Direniş mevzilerinde yerini almayan ve bireysel çözüm yolunu seçen emekçilerle her türlü maddi dayanışma ilişkisinin kesileceği ilan edilmeli, direnen emekçilerle dayanışma tutumu geliştirilmelidir. Mücadeleye dair her türlü karar direnen emekçiler tarafından alınmalı sendikalar bunun gereklerini yerine getirmelidir.

Şimdiye kadar yapılmış onca çağrıya rağmen sendika bürokratları sanki gerçek bir çözümmüş gibi maddi dayanışmaya indirgenmiş bir bakışı öne alıyor ve sendika aidat oranlarını artırmayı çözüm olarak sunuyorlar. Onlar için mesele ihraç edilen binlerce üyenin direnişini örgütlemek değil, bir şekilde mali sorunlara çözümler üretebilmektir. Saldırıların önü alınmadıkça kitlesel üye kayıpları yaşanmaya devam ediyor ve bu çözümler de kısa sürede eskiyor, çözümsüzlüğü derinleştirmekten başka bir sonuç üretmiyor. 6 Ocak ihraçlarından sonra da direnişi örgütlemek yerine aynı yolu tercih ediyorlar.

Kuşkusuz gerçekleşecek bir Kurultay hiçbir biçimde KESK'in sorumluluğunu azaltmaz ve şimdiye kadar yapmadıklarının yükünü hafifletmez. Tersine böyle bir Kurultay, KESK açısından hem bir özelleştirme zemini hem de kendi tabanı ve toplumsal muhalefete karşı güven bunalımını gidermek için yeni bir imkan demektir. Ciddi bir hazırlığın ürünü olarak gerçekleştirilecek böylesi bir Kurultay ve onun ürünü fiili direniş, tüm topluma yönelmiş bunalımcı saldırı dalgasını kamu emekçileri cephesinden kırmanın olanaklarını yaratabilecektir.

İhraç edilen ve açığa alınan emekçiler başta olmak üzere, tüm öncü ve ilerici kamu emekçilerine sesleniyoruz:

Binlerce yıldır ve birleştiğimizde ülkenin dört bir köşesinde direniş mevzileri yaratabiliriz. Bunun yapılabileceğini direnen emekçi kardeşlerimiz bize göstermiştir. Vakit kaybetmeden ve sendika bürokratlarının oyalamalarına da kanmadan kendi göbeğimizi kendimiz kesmeli, "İhraç Edilen ve Açığa Alınan Emekçiler Kurultayı"ni örgütlemek ve direniş mevzilerimizi yaratmak için yan yana gelmeli, sendikalarımızı da önümüze katacak bir mücadeleyi açığa çıkarmalıyız. İşimize dönmenin ve kıyımları durdurmanın tek yolu bu olduğu gibi, kamu emekçileri hareketini ayağa kaldırmanın ve KESK'i hak ettiği konuma taşımanın tek yolu da budur.

Kamu Çalışanları Birliği Programı üzerine-2

Sınıflar mücadelesi, toplumsal sorunlar ve KÇB programı

Alper Suat

"Birliğin örgütlenme alanı ve 'kamu emekçisi' kavramı" başlıklı ilk yazımızda, KÇB programında, KÇB'nin örgütlenme alanının belirlenmesinde de temel bir rol oynayan, 'kamu emekçisi' kavramının ele alınışını işlemiştik. Programda, kamu hizmet kurumlarında çalışan işçi ve emekçiler ile kamu kurum ve kuruluşlarının denetimi altında faaliyet yürüten ve niteliği bakımından kamusal hizmet üreten özel sektör kuruluşlarında çalışan işçiler 'kamu emekçisi' olarak nitelendiriliyor ve birliğin örgütlenme hedefleri arasında sayılıyordu. Buna göre KÇB, kamu hizmet kurumlarında çalışan işçi ve emekçileri kamu emekçisi olarak değerlendirirken, örneğin "eğitim emekçisi" denildiğinde, yalnızca kamu okullarında çalışan emekçileri değil, aynı zamanda özel okul ve eğitim kurumlarında çalışan emekçileri de ifade etmiş oluyor. Bu tanımlamaya bağlı olarak da özel okul ve eğitim kurumlarında örgütlenmeyi de kendi örgütlenme alanı içerisinde tanımlamış oluyor.

KÇB Programı, 'kamu emekçisi' kavramını geniş bir perspektifle ele almakla kalmıyor, aynı zamanda kamu emekçilerini işçi sınıfının bir parçası olarak tanımlıyor. Bilindiği gibi uzun yıllar boyunca kimi akademik çevreler ve sol yapılar tarafından "sınıfın yapısı" üzerine akademik tartışmalar yürütülmüş, bu tartışmalar üzerinden 'yeni' siyasal açılımlar geliştirme çabasına girilmişti. Sınıf devrimcileri olarak bizlerin itibar göstermediği bu tartışmalar, çoğunlukla Marksizm'in temel kavramlarının iğdiş edilmesi üzerinden yürütülüyor ve çoğunlukla da sanayi proletaryasından kaçışın dolgusu oluyordu. Esnek çalışma biçimlerinin Fordist üretim modelinin yerini almasından tutun da, hizmet sektöründe yaşanan genişlemeye bağlı olarak işçi sınıfının çeşitli sektörler arasındaki dağılımında yaşanan değişime kadar hemen her şey "işçi sınıfının yapısının değişmesi" olarak ele alınıyordu. Oysa yaşanan, Marksizmin, toplumun iki büyük kutba ayrılmasına dönük öngörülerinin gerçekleşmesi; meta üretiminin toplumsal üretimin en küçük birimine kadar genişlemesi ve buna bağlı olarak da, işçi sınıfı saflarının diğer sınıf ve katmanlardan gelen yeni üyelerle genişlemesiydi. İşçi sınıfı saflarının hizmet sektörü lehine genişlemesi, kimilerince işçi sınıfının orta sınıflaşması ve sınıflar olgusunun silikleşmesi olarak görülebil-

yor, kimilerince de sanayi proletaryasından kaçışın gerekçesi oluyordu.

"Sınıfın yapısı" üzerine yürütülen tartışmaların yanı sıra 'devlet memurları' kastedilerek kamu emekçilerinin "işçi olup olmadığı" sorunsalı üzerine de belli tartışmalar yürütülmekteydi. Bu tartışmalarda çoğunlukla "üretken emek-üretken olmayan emek" kavramları eksen alınıyordu. Kimileri devlet memurlarını "işçi" olarak nitelendirmeyi gerektirendirebilmek için, artı-değer kavramını yeniden tariflemeye yöneliyor, kimileri de devlet memurlarının gelir düzeyi ve yaşam koşullarında yaşanan gerilemeyi, onları "işçi" olarak tanımlamanın gerekçesi olarak görüyordu. Bu tartışmaların en temel problemi, Marksizm'in en yalın "işçi" tanımından uzaklaşmış olmalarıdır. En yalın biçimiyle işçi, yaşamak için emek gücünü satmaktan başka bir şeyi olmayan ücretli emekçidir. Dolayısıyla da, tüm ücretli emekçiler işçi sınıfının bir parçasıdır. Ücret düzeyi, statüsü, emeğinin üretken olup olmadığı olgular, emekçinin, işçi sınıfının bir parçası olup olmadığını değil, işçi sınıfı içerisindeki ve dolayısıyla da sınıflar mücadelesindeki yerini belirleyen olgulardır.

KÇB programının 'Giriş' bölümünün ikinci paragrafında "...İşçi sınıfının ve onun bir parçası olan kamu emekçilerinin örgütsüzlüğü, ödenen bedellerin büyümesine, sömürünün ve çalışma koşullarının ağırlaşmasına yol açan en temel etkidir", beşinci paragrafında ise "İşçi sınıfının bir parçası olan kamu emekçileri, örgütsüzlüğün, sermaye işbirlikçisi gerici-kontra sendikalar ile icazetçi-uzlaşmacı sendika bürokratlarının kuşatması altındadır" denilmektedir. Görüleceği gibi KÇB programında, özel bir tanıma, akademik gerektirendirmelere gerek görülmezsizin kamu emekçileri, işçi sınıfının bir parçası olarak nitelendirilmektedir.

fının bir parçası olarak nitelendirilmektedir.

KÇB programında, toplumsal sorun ve olaylara sınıf ekseninden bakılmaktadır. Giriş bölümünde "Yağmacı savaşlar, etnik-mezhepsel boğazlaşmalar, krizler, cinsel ayrımcılık ve şiddet, çevre katliamları, işsizlik ve açlık gibi olgular, ücretli emeğin sömürüsüne ve sermaye sınıfının egemenliğine dayanan kapitalist düzenin doğasından ileri gelmektedir", "Emek-sermaye çelişkisi üzerinde yükselen sınıf karşıtlıkları nedeniyle, işçi sınıfı ve sermaye sınıfı arasındaki mücadele kaçınılmaz ve tarihsel bir mücadeledir" denilerek sınıf perspektifinin maddi zemini özlü bir biçimde tanımlanmaktadır.

Toplumsal sorun ve olaylara sınıfsal bir perspektifle bakılması, mücadelenin temel hedeflerini de bu perspektiften ele almayı zorunlu kılar. KÇB programının "Mücadele Programı ve İlkeler" başlıklı 1. Bölümünün "A. Genel Amaç ve İlkeler" alt başlığı altındaki ilk paragrafında "KÇB tüm mücadelesini, işçi sınıfının kölelik zincirlerinden kurtuluşu mücadelesine bağlar. İşçi sınıfının çıkarları dışında bir başka çıkar ve amaç gütmmez. Bu doğrultuda, kamu emekçilerinin örgütlü mücadelesini büyütme için çalışır" denilmekte, aynı alt başlığın dördüncü paragrafında ise "KÇB, kamu emekçilerinin ekonomik ve sosyal hak mücadelesini örgütlemeyi ve bu mücadeleye önderlik etmeyi temel bir görev sayar. Fakat kendisini ekonomik ve sosyal hak mücadelesi ile sınırlamaz. Bu mücadeleyi ve bu mücadele içerisinde oluşmuş örgütlenme araçlarını işçi sınıfının mücadele okulları olarak görür. Emek-sermaye çelişkisinin uzlaşmazlığına, bu çelişkinin çözümünün, sermaye iktidarının alaşağı edilmesinden ve işçi sınıfı iktidarının kurulmasından geçtiğine inanır" denilmektedir.

İşçi sınıfının iktidar mücadelesine çekilmesinde, işçi ve emekçilerin, gündelik pratik mücadele içerisinde edindikleri deneyimler yeterli değildir. Bu mücadelenin aynı zamanda sınıf bilinci ile tamamlanması, emekçilerin mücadele pratiği içerisinde kazandıkları deneyimlerin ve sezgisel bilincin, sınıf bilincine evrtilmesi gerekmektedir. Bu ise mücadelenin her aşamasında burjuva ve küçük burjuva ideolojiler karşısında kesintisiz bir ideolojik mücadele yürütmeyi, işçi sınıfının siyasal olarak da eğitilmesini gerekli kılar. KÇB programında, yukarıda yaptığımız alıntıyı takip eden paragrafta, bu, özlü bir biçimde şöyle ifade edilmektedir: "KÇB, kamu emekçilerinin bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltmek için kararlı bir mücadele yürütür. Kaba ve inceltmiş biçimleriyle her türden burjuva ve küçük burjuva ideolojiye, emekçilerin bilincini karartan ve onu sermaye karşısında güçsüz bırakan her türlü gerici anlayışa karşı kararlılıkla mücadele eder."

Kuşkusuz işçi sınıfı, mücadelesini kendi dar gündelik çıkarları ekseninde geliştiremez. Ezilen sınıf ve katmanların sorun ve mücadelelerine duyarsız kalan bir işçi sınıfının, sermaye düzenini yıka-bilmesi ve kendi iktidarını kurabilmesi de olanaklı değildir. Öte yandan da ezilen diğer sınıf ve katmanlar, mücadelelerini işçi sınıfı ile buluşturmaları ölçüde kalıcı sonuçlar üretemezler. KÇB programının giriş bölümünde de belirtildiği gibi toplumsal sorunlar, kaynağını, sermaye sınıfının egemenliğine dayanan kapitalist sömürü düzeninden almaktadırlar. Kapitalizm, işsizliği, açlığı, cinsel, ulusal ve mezhepsel ayrımcılığı, çevre sorunlarını durmaksızın yeniden üretir. Dolayısıyla da bu sorunların kalıcı çözümü de kapitalist sömürü düzeninin yıkılması ile olanaklı olacaktır. Bu ise işçi sınıfının diğer ezilen katmanların mücadelesini de önderliği altında birleştirebilmesi ile olanaklıdır. KÇB programının "Mücadele Programı ve İlkeler" başlıklı 1. Bölümünün "A. Genel Amaç ve İlkeler" alt başlığı altında yedinci paragrafta "KÇB, toplumun diğer tüm ezilen katmanlarının kurtuluşunun, işçi sınıfının kurtuluşundan ayrı olmadığını savunur. Bu nedenle ezilen, sömürülen ve baskı gören kesimlerin ve kardeş halkların mücadelesine destek verir, sahip çıkar. Cinsel, ulusal ve mezhepsel ayrımcılığa, ulusal inkar ve imhaya karşı çıkar, tüm ezilen katmanların mücadelesinin yanında yer alır. Bu bakış açısıyla, kamu emekçilerine politik bilinç kazandırmayı kendi görevlerinden biri sayar" denilmektedir.

Yazımızın bu bölümünde genel hatları ile KÇB'nin toplumsal sorunlara yaklaşımını incelemiş olduk. Gelecek bölümlerinde ise KÇB'nin örgütlenme ilkelerini, sendikalara ve taban örgütlenmelerine yaklaşımını, devrimci sınıf sendikacılığı kavramını ele alışını inceleyeceğiz.

Sermaye ve onların devleti sefaleti dayatıyor...

Kölelik ve sefalet dayatmasına karşı tek seçenek mücadele!

Asgari ücrete yapılacak olan "zammın" belirlendiği orta oyunu son boldu. Sermaye devletinin temsilcileri, patron temsilcileri ve işçiler adına ihanet şebekesi Türk-İş'in bulunduğu masadan işçiler payına yine sefalet çıktı. Bir yıllık zam 104 TL olarak belirlendi.

Diğer işletmelerde ve fabrikalarda da patronlar asgari ücrete yapılan zam oranını baz alarak işçi ücretlerine zamlar verecektir. Bu açıdan asgari ücrete yapılan zam oranı, örgütlü örgütsüz tüm işçi bölüklerini ilgilendirmektedir. Ocak zamları döneminde bir bütün olarak sermaye işçi-emekçilere sefaleti ve yoksulluğu reva görecektir, bunu dayatmaya çalışacaktır. Yaşanan krizi bir kez daha fırsata çevirip, sessizlik ve suskunluk içerisindeki sınıf bölüklerine daha fazla kar için düşük zamları dayatacağıdır. Önümüzdeki dönem aynı zamanda ülke ekonomisinin lokomotifi konumundaki metal sektöründe de Toplu İş Sözleşmesi dönemidir. Asgari ücret masasında patronlar "kriz döneminde oldukları, kar oranlarının azaldığını, işçi maliyetlerinin bellerini büküğünü, büyük pazarlarda işçi maliyetlerinden kaynak rekabet oranların azaldığını" vs. daha bir dizi neden öne sürerek işçilere sıfır zam dayatmasında bulundular. Metal patronlarının da TİS görüşmelerinde hangi istemlerle masaya geleceğini şimdiden görebilmek mümkündür.

Sermaye bir kriz içerisinde olabilir, bu onun yapısal ve aşırı kar hırsından kaynaklanan bir krizdir. İşçiler-emekçiler bu krizin faturasını ödemeyi reddetmelidir. Asalak patronlar işçi-emekçilerin sırtından rahat içinde, hiçbir şey üretmeden yaşamakta, zenginliklerini katlamaktadır. Kriz dönemleri dahil olmak üzere bir çok sermaye karlarını katlamışlardır. Yeni yatırımlar yapılmış, büyüme hedefleri daha da yükseltilmiş, çekilmiş. Ayrıca, bu kri-

zin sorumlusu kendileridir. Fakat krizin faturasını işçi-emekçileri sefalet ücretine mahkûm ederek, işten atarak, devlet kasasında işçilerin üzerinden biriken paraları kullanarak emekçilere ödetmek istedikleri gün gibi ortadadır.

Sermayedarların ve bir bütün olarak sermaye devletinin asgari ücretin belirlenmesinde ya da tek tek fabrikalarda Ocak ayı zam dönemlerinde bu kadar rahat düşük zam dayatmasındaki başarı nereden gelmektedir? Birincisi patronlar bu süreçlerde işçi sınıfına karşı tüm farklılıklarını, ayrılıklarını ve rekabetlerini bir kenara bırakıp bir sınıf bilinciyle, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda hareket ediyorlar. Kendi sermaye örgütlerinde, derneklerinde örgütlenip yekpare bir vücut gibi davranıyorlar. İkincisi ise, bugün için işçi sınıfının ve emekçilerin örgütsüz ve gerici ideolojilerin etkisinde olmasından, kendi yaşam koşullarını belirleyen dönemlerde sadece izleyici konumunda kalmasından faydalanıyorlar. Bu neden-

lerden dolayı patronlar için bu süreçler başarı ile tamamlanmaktadır.

Bu süreçleri etkileyen bir diğer etken, sendikaların başına çöreklenmiş bulunan bürokratların patronların hizmetine koşması, her dönem işçileri arkasından vurmasıdır. Asgari ücretin belirlendiği dönemde Türk-İş masada 1600 TL isteyerek (zaten bu miktarında arkasında durmadı) işçilere açlık sınırının bir üstünü reva gördü, masa dışında kalan DISK ise TL isteyerek yoksulluk sınırının yarısı bile etmeyen bir rakamı işçiler adına isteme yüzüzlüğünü gösterdi. Bir yanı sıra sınıfın ne kadar örgütsüz, öncüsüz konumda olduğunu ve sendikal bürokrasinin nasıl bir bataklıkta içinde olduğunu, ihanet şebekelerine döndüğünü buradan açıkça görebiliriz.

Asgari ücretin belirlenmesinden, Toplu İş Sözleşmesi süreçleri ve Ocak zamlarına kadar işçi ve emekçiler kazanımla çıkmak istiyorlarsa eğer, bu süreçlerde aktif rol almalıdırlar. Zira patronlar

ve sermaye devleti sınıfın mevcut geri konumundan güç olarak daha pervasızca saldırmaktadır. Sefalet koşulları içerisinde işçi-emekçileri açlığa ve yoksulluğa terk etmektedir.

İşçi ve emekçileri kölelik prangalarından ve sefalet çukurundan ancak örgütlü, birleşik mücadele kurtarabilir. Asgari ücret zammının belirlenmiş olması her şeyin bittiği anlamına gelmez. İşçi ve emekçiler sermayedarların ve sadık uşaklarının dayattığı sefalet ücretlerini reddetmelidir. Tek tek fabrikalardan, bölgesel düzeyde daha geniş çaplı sektörel örgütlenmelere kadar işçiler tabanda bir araya gelmeli ve ileri çıkabilmelidir. Zira, işçi ve emekçilerin içinde bulunduğu ataletle ancak tabandan birleşik, militan bir mücadele ile son verilebilir.

İnsanca yaşam koşulları elde etmek için, işçi ve emekçiler kendilerine dayatılan ekonomik, siyasal ve iktisadi saldırıya boyun eğmemelidir. Sefalet koşullarını kabul etmemelidir.

Konya'da makine bakım ustası olarak çalışan ve fazla mesailer nedeniyle işi bırakan bir işçi kıdem tazminatını alamayınca iş mahkemesine başvurmuş, Konya 1. İş Mahkemesi ise davacı işçinin, kaldığı fazla mesailerin ücretini aldığı gerekçesiyle kıdem tazminatı alamayacağına hükmetmişti.

Kararın temyize götürülmesiyle beraber ortaya emsal niteliği taşıyacak bir karar çıktı. Yargıtay 7. Hukuk Dairesi, iş mahkemesinin kararını bozarak işçinin 270 saatin üzerinde çalıştırılması durumunda işçinin fazla mesaiyi kabul ettiği-

Yargıtay'dan işçiler için emsal niteliğinde karar

ne dair yazılı onayını şart koştu.

"Davacının, iş sözleşmesini haklı nedenle kendisinin feshettiğini ileri sürerek kıdem tazminatıyla yıllık izin alacağına tahsilini istiyor. Davalı, davacının iş sözleşmesini haksız ve sebepsiz olarak feshettiğini savunuyor. Yasada fazla çalışma süresinin yılda 270 saatten fazla

olamayacağı, İş Kanunu'na ilişkin fazla çalışma ve fazla sürelerle çalışma yaptırmak için işçinin yazılı onayının gerektiği, bu onayın her yıl başında işçilerden yazılı olarak alınması gerektiği bildirilmiştir. Somut olayda davacının her yıl için fazla çalışma yapmaya muvafakat ettiği ile ilişkin verdiği bir belge bulun-

maktadır. Davacının fazla çalışmaya kaldığı ve ücretini de aldığı gerekçesiyle kıdem tazminatı talebinin reddi hatalıdır."

Fabrika yönetimlerinin fazla mesaiye kalmama durumlarında işten atma tehditleri ile işçiler üzerinde kurdukları baskı ve iş mahkemelerinde önden imzalanan sözleşmelerin patron ve işçi taraflarınca eşit koşulların var olmaması sebebiyle yok hükmünde sayıldığı mahkeme içtihatları göz önüne alındığında Yargıtay'ın bu kararı milyonlarca işçi için haklı fesih durumu oluşturacaktır.

Krizin faturası öfkeyi büyütürken;

20 Ocak grevi kıvılcım olabilir

Ücretlerin bu kadar kısa zamanda erimesi uzun zamandır rastlanılan bir durum değildi. Zira ücretlerde son üç ayda %20 civarında bir erime yaşandı. Bu oranın kısa zaman sonra dolara bağlı olarak gelecek zamların etkisi ile %40'lara varacağı görülüyor.

Asgari ücrete yapılan zam %10 bile olmazken, EMİS ile Birleşik Metal-İş arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinde EMİS % 15'i bulmayan bir zam oranı dayatmakta. Asgari ücrette gerçekleşen artış enflasyon oranının altında kalırken, TİS süreçlerindeki fabrikaların zam talepleri de erimiş oldu. TİS taslağında talep edilen toplam zamlar %30 civarında idi. Daha alınmadan talep edilen zamlar erimişken, EMİS bu oranın erimiş olmasına karşın, bu zam oranının yarısına bile imza atmaktan uzak duruyor. Son üç aydır ABD dolarındaki artışlar, metal işçisine grev iradesini sonuna kadar götürmekten başka çare de bırakmıyor. Zira, TİS'e başlamadan önce saat ücretlerine yönelik zam oranları belirlenirken dolar 2,80 civarında idi. Şimdi ise 3,90'ın üzerinde. Dünya kapitalizminin parası, hükümet kabul etmese de 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra dolardır. Aynı zamanda EMİS fabrikaları üretilen malları dolar üzerinden fiyatlandırma yapmakta, dolar artışından herhangi bir zararı olmamaktadır. İstenilen zam oranının süreç içerisinde erimiş olması ise işine gelmektedir. Bu nedenle işçiler açısından %12+2 TL saat ücretlerine zam talebinden geriye düşmek demek, krizin faturasını zaten ödeyen metal işçisinin yükünün daha da artması demektir.

Sermaye düzeni krizin faturasını emekçilere kesmek için gerek ücretler,

gerekse diğer konularda plan üzerine plan yapıyor. Uzun yıllardır işçiler bu faturayı sosyal hakların budanması ile ödüyor, artan vergilerle ödüyor, sermayeye hibelerle, peşkeşlerle ödüyor, işsizlikle ya da düşük ücretlerle ödüyor, iş güvencesinin ortadan kalkması ve iş cinayetleri ile ödüyor...

KRİZİN YÜKÜ ARTIYOR, ÖFKE MAYALANIYOR

1999 yılından itibaren hızlandırılmış ve kural tanımayan bir şekilde süren sosyal yıkım politikalarının geldiği eşik ve eriyen ücretler birkaç senedir sınıf cephesinde ciddi hareketlenmelere neden oluyor. Sendikalaşma eğilimi artıyor, hak alma eylemlerinde yükselen bir eğri göze çarpıyordu. Son olarak doların yükselmesi ile birlikte temel ihtiyaçlara yapılan, yapılacak olan zamların da aynı etkiyi yaratacağı beklenmelidir. Buna göre de bir hazırlık içerisinde olmak gerekmektedir.

Son üç ayda yaşananlara krizin ilk etkileri diyebiliriz. Belirtilere, verilere ve farklı ciddi analizlere göre kapitalizmin krizi kısa süre içerisinde daha da derinleşeceğe benziyor. Şok etkisi denilen etki ile devalüasyona doğru yol alınıyor. Bağlı bir ekonominin diğer kapitalist ekonomilere göre sınırı daha dardır. Türkiye ekonomisindeki uzun süreli yükseliş eğrisi doğal sınırlarına dayanmış bulunuyor. Tabi ki, yükseliş derken sermaye ekonomisindeki yükseliş kastediliyor. Zira, bu dönem içerisinde sermaye ekonomisi büyürken işçilerin payına hep sömürü ve sefalet koşulları düştü.

İşçilerin ve emekçilerin yaşamları 2001 yılından itibaren krizi fırsata çeviri-

ren sermayedarlar tarafından tam anlamıyla cehenneme çevrildi. Ekonomiden sorumlu bakanlar yabancı sermayeyi çekmek için 'bizim ülkemizde işçi ücretleri diğer yerlerden daha ucuz, gelin burada yatırım yapın' diyerek, boşuna çağrıda bulunuyorlardı.

2001 krizi sermayenin uzun yıllardır tasarlayıp da gerçekleştiremediği projeler için en önemli fırsatlardan biri haline geldi. 12 Eylül darbesi ile gerçekleştirilemeyen sosyal yıkım politikalarının çoğu Kemal Derviş'in ekonomi politikaları ile gerçekleştirilme imkânı buldu. AKP hükümeti bu ekonomik programı noktasına, virgülüne dokunmadan uyguladı. Taşeron köleliği, ücretlerin eritilmesi, özelleştirmeler, sermayenin önündeki engellerin kaldırılması, artan vergiler, tarımın bitirilmesi vb...

Birkaç yıldır sınıf hareketinde yaşanan ileriye çıkışı güçlendirerek sermayenin uzun yıllardır devam eden sosyal yıkım politikaları geriletebilir. Siyasal süreçlerin ağırlığı, önyargılar, gerici sınıfın belli bölüklerini daha da geriletse de, güçlü bir enerji sınıf hareketinde mevcuttur ve sorunların ağırlaşması sınıfı doğal bir şekilde harekete geçirmektedir.

Bu açılardan 20 Ocak'ta başlayacak olan metal grevi önemli bir yerde duruyor. Güçlü bir grev süreci ön açıcı ve sarsıcı olabilir. Kaynayan bir dizi fabrika ve sınıf bölüğüne örnek olabilir. Bu açıdan greve hazırlanan bilinçli ve ilerici işçilerin daha fazla sorumluluk alması, sömürünün, çürümenin, yasakların karşısına cüretli bir şekilde çıkması büyük bir önem taşımaktadır.

Fabrikalarda işçi kıyımı

Krizi fırsata çevirme peşinde koşan patronlar işçi kıyımına devam ediyor.

DESA DERİ'DE 60 İŞÇİ İŞTEN ATILDI

Krizi fırsata çevirmek için kolları sıvayan DESA Deri patronu geçtiğimiz günlerde 60 işçinin işine son verdi. Fabrikada işçi kıyımının devam edeceği ise gelen haberler arasında yer alıyor.

DESA yönetiminin işten atma saldırısını "istikrarsızlık" ve "ekonomik kriz" üzerinden gerekçelendirdiği ifade ediliyor. Buna karşın işçiler DESA'nın her geçen gün büyüdüğünü belirtiyor.

BALIKESİR BEST'TE KIYIM

Balıkesir Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Best Transformator fabrikasında işçi kıyımı yaşandı. Yaklaşık 800 işçinin çalıştığı fabrikada 300 işçinin işten çıkarıldığı bilgisi veriliyor. Fabrikada Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu belirtiliyor.

KAYSERİ'DE İŞÇİ KIYIMI VE ÜCRETSİZ İZİN SALDIRILARI

Krizi bahane eden patronlar ülke genelinde olduğu gibi Kayseri'de de tensikatlarla ve ücretsiz izin saldırılarına hız verdiler.

Kaysu adlı metal fabrikasında son 15 günde 20 işçi işten çıkarıldı.

Boydak grubuna ait İstikbal Mobilya fabrikasının TMSF'ye geçmesinden sonra işçi çıkarmalar arttı. Altmış işçi işinden, ekmeğinden oldu.

Has Çelik'te ise son bir haftada 53 işçinin işten çıkarıldığı belirtiliyor.

Eraslan metal fabrikasında çalışan 40 işçi ücretsiz izin dayatmasına maruz kaldı. Ücretsiz izin dayatmasından Cingilioğlu fabrikası işçileri de payına düşeni aldı. Fabrikada çalışan 60 işçi ücretsiz izne gönderildi.

Kazanmak için sınıf dayanışması

20 Ocak grevine günler kaldı. EMİS, Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda işçilerin istediği zam oranından oldukça geride zam dayatmasında bulunmaya devam ediyor. EMİS'e bağlı metal patronları işçilerin istediği %30'luk zammaya karşı %10 gibi bir sefalet zammını işçilere reva görüyor.

Grev oylamalarında işçiler beyaz yakalı çalışanlardan da destek alarak EMİS'in dayatmalarına güçlü bir cevap verdiler. Öyle ki beyaz yakalı çalışanların daha fazla olduğu ABB işletmelerinde greve evet oyu çıktı. İlk aşamada güçlü bir moral kazanıldı. Şimdi greve sayılı günler kala hazırlık çalışmaları daha büyük bir önem kazanmış bulunuyor.

İç örgütlülüğün güçlü olması, TİS ve grev sürecinde taban inisiyatifinin açığa çıkarılması hazırlık sürecinin başlıca unsurlarıdır. Yıllardır sendika bürokratları bu hazırlığı yapmaktan özenle kaçınmışlardır. Zira onlar sınıfa yabancılaşmış ve sınıf mücadelesi içerisinde bir kambur

haline gelmiş, gerçekte kurulu düzenin devamı için çalışan asalaklardır. Bu nedenle TİS vb. kritik süreçlerde bu asalak takımının ayak oyunlarını boşa çıkarmak büyük bir önem taşımaktadır. Ki grev hazırlığının bir diğer önemli ayağını da bu oluşturmaktadır.

SINIF DAYANIŞMASI

Grev aşamasında sınıf dayanışması temel önemde bir yerde durmaktadır. Özellikle dayanışma eylemleri örgütlenmeli, grevin sesi sınıfın ulaşabildiği kadar en geniş kesimlere ulaştırılmalıdır. Siyasal gericiliğin geriletilmesi, siyasal iktidarın teşhiri, sınıf dayanışmasının öneminin anlatılması böylesi dönemlerde daha da mümkün hale gelmektedir. Kavel Grevi'nin kazanımla bitmesinin gerisinde işçilerin kararlarının arkasında durması, işçilerin karar verici olması ve örülen sınıf dayanışması yer almaktadır. İstanbul'un ve Türkiye'nin dört bir tarafından gelen

destek Kavel işçilerinin soluklarına soluk katmıştır. Yine 2015 metal fırtınasında günlerce süren fiili grevlerde sınıf dayanışmasının en güzel örnekleri sergilenmiş, belli kazanımlar elde edilmiştir.

Sınıf dayanışması açısından altın çizilmesi gereken bir diğer nokta ise, olası grev yasağı karşısında grev iradesini sürdüren metal işçilerinin yanında olma sorumluluğudur. Zira MESS sözleşme sürecinin öngünlerinde gerçekleşecek bir grevin yasaklanması, MESS'e bağlı tüm fabrikaları ilgilendirmektedir. Bu nedenle grev yasağına karşı en ileri eylemler planlanmalıdır. Grev yasağı General Electric (Alstom), Schneider, ABB işçilerine değil tüm işçi sınıfına, özelde MESS kapsamındaki 120 bin işçiye çıkartılacaktır. Bu koşullarda sınıf dayanışmasının önemi katlanarak artacaktır. Sınıf devrimcilerinin, bilinçli işçilerin bu açıdan fabrikalarda atacakları fiili adımlar sınıfın geniş bölüklerine örnek oluşturacaktır.

Metal işçileri greve 'evet' dedi

EMİS ile Birleşik Metal-İş arasındaki grup toplu iş sözleşmesi sürecinde anlaşmazlık ardından Birleşik Metal-İş 20 Ocak'ta greve çıkma kararı almıştı. Bu kapsamda fabrikalarda grev oylamaları yapıldı.

6 Ocak Cuma günü Manisa, Çiğli ve Samandıra'daki Schneider Electric fabri-

kalarında ve Gebze'de bulunan General Electric (Alstom - Grid Solutions) fabrikasında grev oylamaları yapıldı. Tüm fabrikalarda işçiler greve 'evet' dedi.

8 Ocak Pazar günü ise son grev oylaması ABB fabrikalarında yapıldı. İşçiler greve 'evet' diyerek EMİS'e karşı mücadele kararlılıklarını gösterdiler.

Gebze'de işçi buluşması

Gebze İşçilerin Birliği Derneği "2016'nın gösterdikleri ile 2017'ye hazırlanmak" başlığıyla 8 Ocak günü işçi buluşması gerçekleştirdi.

Program yemek organizasyonu ile başladı. Yemek yenilirken bir işçi katılımcı, kendisinin yazdığı "İşte sistem, işte kapitalizm!" başlıklı şiiri okudu.

Yemeğin ardından yapılan söyleşi, dernek adına son dönemde dünyadaki hegemonya ve ekonomik kriz çerçevesinde 2016'da yaşananları anlatan bir konuşma ile başladı. Siyasal gündemler üzerinde durulan konuşmada, Suriye ve Irak başta olmak üzere Ortadoğu'daki gelişmeler, emperyalist savaşın geldiği aşama ve Türkiye'ye yansıyan boyutlarına değinildi.

Konuşmada Kürt halkına yönelik kirli savaş kapsamında Kürt siyasetçilerini hedef alan saldırılar ele alınırken, OHAL saldırıları ve OHAL'in uzatılması başlıkları da değerlendirildi. OHAL'de son çıkarılan KHK'larla işçi derneklerine ve muhalif basına yönelik kapatma saldırıları işlendi.

Toplumda gündem güne artan kadına yönelik şiddet ve sonuçları, lise ve üniversitelerdeki gençliğin yaşadığı sorunlara da dikkat çekilen konuşmada, bu siyasal tabloda işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki baskılardan örnekler verildi. İş cinayetleri ve işçi katliamlarının yanı sıra sınıfa dönük saldırılara değinilerek yıl içerisindeki sınıf eylemleri hatırlatıldı.

Konuşma 2017'de artacak baskı ve faşist devlet terörüne karşı işçi sınıfının mücadele potansiyelini açığa çıkartmak gerektiğine vurgu yapılarak, birliğin-örgütlülüğün güçlendirildiği bir şekilde hazırlanma çağrısı ile sonlandı.

Önce EMİS ardından da MESS kapsamındaki fabrikalardaki toplu sözleşme süreçleriyle hareketin yükselişe geçmesi için başta metal işçileri olmak üzere sınıf bölüklerinin daha hazırlıklı olması için mücadeleyi büyütme, 2017'de sermayeye karşı işçi birliğini güçlendirme vurgusu ile söyleşi sonlandırıldı.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği Müzik Atölyesi'nin söylediği türkü ve marşların hep birlikte söylenmesi ile etkinlik sona erdi.

Petro kimya işçilerinin mücadele tarihine giriş - 1

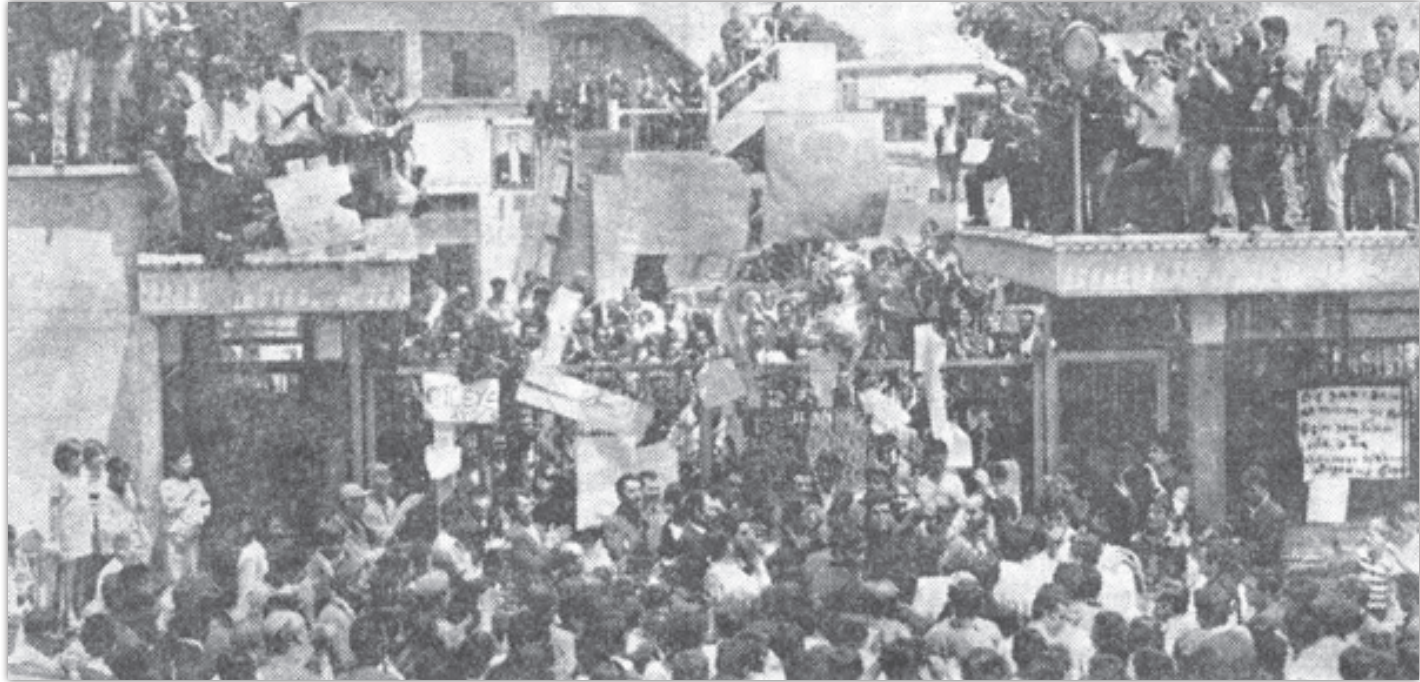
Petro-kimya işçilerinin mücadele tarihine baktığımızda, bir yanda lastik işçilerinin diğer yanda ise petrol-rafineri işçilerinin tarihe kazınmış, Türkiye sınıf mücadelesinde önemli yer tutmuş eylemlerini görürüz. Petro-kimya işkolu cumhuriyet öncesi ve cumhuriyetin ilk yıllarında tam anlamıyla oturmuş bir işkolu olmadığı için mücadele tarihi de Türkiye açısından o kadar eskilere dayanmamaktadır. Petro-kimyanın hızlı geliştiği 50'li-60'lı yıllar bu işkolundaki işçilerin örgütlenme arayışının ve dolayısıyla mücadele eğiliminin de başladığı yıllardır.

Petro-kimya işçilerinin mücadele tarihinin kesitlerine baktığımızda, işkolunda öne çıkan Derby ve Goodyear fabrikaları başta olmak üzere lastik işçilerinin tarihe kazınan direngenliklerine, petrol ve rafineri işçilerinin Petkim ve Tüpraş ile başlayan mücadelesine, bununla birlikte bir kadın direnişi olarak öne çıkan Bereç Pil Fabrikası'ndaki grev sürecine ve başka bir dizi eylemlere, grevlere, direnişlere tanıklık ediyoruz.

İşkolunun mücadele tarihine dair bir başlangıç yaparken, ilk olarak lastik işçilerinin geçmişte oluşturduğu deneyimlere göz atacağız.

İLK FABRİKA İŞGALİ DERBY

4 Temmuz 1968 yılında Derby fabrikasında gerçekleşen işgal Türkiye sınıf mücadelesi tarihindeki ilk fabrika işgali. Sendikalaşma sürecinde Lastik-İş Sendikası'nın patron tarafından tanınmaması ve patronun kurduğu Kauçuk-İş'in fabrikaya sokulmaya çalışılması üzerine işgal başlamıştır. Derby bu işgalin öncesinde de sonrasında da grevleriyle, eylemleriyle Türkiye sınıf mücadelesi tarihinde hep yerini almıştır. Sonradan ismi Derby olacak olan Gıslaved lastik fabrikası

7 Ekim 1970'de çıktığı grevle 12 Mart'ın ardından çıkılan ilk grev olarak tarihe kazınmıştır.

LASTİK FABRİKALARINDA ARDIL GREVLER

Sınıf mücadelesinin hareketli olduğu '60'ların ikinci yarısı ile başlayan dönemde lastik işçileri de birçok eyleme imza attılar. '69 ve '70 yılları çeşitli nedenlerle lastik fabrikalarında grevler gerçekleşti. Samsun Tor lastik fabrikası, Kocaeli Goodyear, İzmir Nurop, İstanbul Atlas, Doğan lastik fabrikaları bunların başlıcalarıdır. Sınıf mücadelesinin hareketli olduğu '60 ve '70'li yıllarda işkolunun mücadele deneyimi büyük oranda lastik işçilerinin yarattığı deneyimlerdir.

15-16 HAZİRAN'DA YERİNİ ALAN LASTİK İŞÇİLERİ

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nde

lastik işçileri ön saflarda yerlerini almışlardır. İstanbul ve İzmit'ten iki koldan yürüyen işçilerin içerisinde yer alan lastik işçileri kararlılıkları ile öne çıkmaktadır. 15-16 Haziran'ın sonrasındaki günlerde de gözaltına alınanların serbest bırakılması için Gıslaved ve Goodyear fabrikalarında eylemler gerçekleştirilmiştir.

3 Ekim 1970'te ise, 15-16 Haziran'a katılan işçilerin ücretlerini kesme kararı alan patronlara karşı Gıslaved fabrikasında önce oturma eylemi başlatıldı, eylem işgale dönüştü. Kolluk güçlerinin saldırısı sonucunda bir işçi yaşamını yitirdi.

'80'LERİN ORTASIYLA BİRLİKTE PETRO-KİMYADA YENİDEN GREVLER BAŞLIYOR

'80 darbesinin ardından 80'lerin ortası ile birlikte yeniden canlanan sınıf mücadelesi petro-kimya alanına da yansdı. Toplu sözleşme dönemlerindeki

anlaşmazlıklardan dolayı Pirelli, Derby, Goodyear, Brisa, Duramel fabrikalarında 80'lerin ortasından 90'ların başına kadar grevler gerçekleşti. 13 Ağustos 1990'da "milli güvenlik" gerekçesiyle Goodyear, Pirelli, Brisa, Duramel grevleri Bakanlar Kurulu tarafından "ertelendi". Buna rağmen grev 6 ay devam etti. 6 ayı aşan grevler patron ve hükümet baskısıyla "ertelendi".

1990 yılı civarında çeşitli dönemlerde gerçekleşen grevlerin sonlanmasından işten atma saldırıları gerçekleşti. '90-'91 yılları içerisinde gerçekleşen işten atmalara karşı eylemlerle yanıt verildi. 28 işçinin işten çıkartıldığı Derby'de yemek boykotu, 115 işçinin işten çıkartıldığı Goodyear'da işyerini terk etmeme eylemleri yapıldı. Ayrıca Pirelli ve Brisa'da iş avanslarının verilmemesi üzerine fabrika işgalleri gerçekleşti.

2000'LERDE LASTİK İŞÇİLERİ GREV DEMEYE DEVAM EDİYOR

2000 yılının Nisan ayında Goodyear, Pirelli, Brisa fabrikalarında 3000'i aşkın işçi, ücret zamlarında anlaşamadıklarından dolayı greve çıktılar. 2008 yılının Haziran ayında 4000 lastik işçisi, işten atma tehditlerine de aldırılmadan haklarını almak için grev iradesini bir kez daha ortaya koydular. 2015'teki son sözleşme döneminde lastik işçilerinin fabrikalarda taşeron çalışmanın kaldırılması temel mücadele başlığıydı. Varılan anlaşmaya göre sözleşme sonucunda Goodyear, Brisa ve Pirelli'de 1250 taşeron işçisi kadroya alındı.

İş cinayetleri devam ediyor

Sermaye düzeni, işçilerin kaniyle beslenmeye devam ediyor.

*Bornova'da bir işçi "iş kazası-cinayeti istatistiklerine" geçti. Kalacak yeri olmadığı için iş yerinde yatan 25 yaşındaki oto boyamacı Salih Uslu 6 Ocak günü çıkan yangında yaşamını yitirdi.

* 2017'nin ilk günlerinde İzmir Aliağa Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Egedemir fabrikasında işçilerin çalıştığı sırada pota kazanının patlaması sonucu Musa Altsoy adlı işçi yaşamını yitirmiş 3 işçide yaralanmıştı. 7 Ocak günü ise ya-

ralanan işçilerden Selim Altı hayatını kaybetti.

* Soma'da 6 Ocak gecesi İmbat Madencilik'e ait kömür ocağında gece vardiyasında iş cinayeti meydana geldi. Yeraltında çalışan İsmail Kahraman adlı işçi kepçe altında ezilerek hayatını kaybetti. 2016 yılında toplamda 8 işçinin yaşamını yitirdiği ve onlarcasının yaralandığı İmbat Madencilik'e ait ocaklarda, sabah iş başı yapmak için gelen işçiler ise arkadaşlarının ölüm haberi üzerine madene

inmeyi reddettiler.

*Manisa'nın Turgutlu ilçesindeki bir tuğla fabrikasında sehpalarda bulunan telin kopması sonucu 38 yaşındaki işçi Sedat Akça 10 Ocak günü yaşamını yitirdi.

* 11 Ocak günü Antalya'nın Kepez ilçesi Çamlıbel Mahallesi'ndeki inşaatda 40 yaşındaki Hasan Eslek adlı işçi, katlanır bomlu vinç yardımıyla inşaatın birinci katına çıkarılan betonarme plak paletin düzgün bir yere bırakılması için çalışırken yaklaşık 15 metre uzunluğundaki katlanır vincin ana bom kökünün kırılması üzerine tonlarca ağırlıktaki bomun altında kalarak yaşamını yitirdi.

Günsan Elektrik direnişinin ardından...

Günsan Elektrik fabrikası uluslararası pazara elektrik prizleri, aksesuarları üreten, Türkiye çapında 60 bayiliğinin olduğu, 50 ülkeye ihracat yapan, yıllık geliri 50 milyon doları bulan 300'e yakın işçinin çalıştığı, 2014 yılında Schneider Elektrik bünyesine giren Sancaktepe'de kurulu bir fabrika. İşçiler düşük ücret, mobbing, kötü çalışma koşullarına karşı sendikalaşma eğilimi göstererek sendika öncülüğünde oluşturulan komite ile örgütlenme çalışmalarına başladılar.

Sendikal faaliyetin açığa çıkması ile patron saldırıya geçti, işçileri tek tek işten atmaya başladı. Öncü işçilerin müdahalesi ile işten atma saldırısına karşı işçiler üretimi durdurdular. İlk gün fabrika işgaline giden işçiler, sendika yönetiminin inisiyatifi ile fabrikayı gece terk ettiler. Ertesi gün fabrikaya girip üretime başlamayan işçiler direnişte kararlı olduklarını bir kez daha gösterdiler. İş bırakmanın 2. günü akşamı fabrika yönetimi sendika ile görüşme talebinde bulundu.

Fabrika yönetimi ile yapılan görüşmede atılan işçilerin geri alınması ve yetki başvurusunun yasal sürece bırakılması eğilimi ortaya çıktı. Ve 3. gün üretime başlandı. Atılan 6 işçi kapı önünde direnişe başladı. Ve direnişlerini bir ayı aşkın bir süre devam ettirdiler. Bu süreçte Birleşik Metal-İş yetkiyi aldı. Ancak Günsan patronu sendikanın yetkisine itiraz etti.

Direnişin başlaması ile fabrika yönetimi direnişi kırmak, işçileri sendikadan uzaklaştırmak için türlü oyunlara başvurdu. Direnişin ilk günü fabrika önüne kolluk kuvvetlerini, zırhlı araçları yığarak işçileri tedirgin etmek için uğraştı. Fabrikanın her köşesine yeni kameralar yerleştirdi. Fabrika dışından kalkan servisleri bahçeye alarak dışarı ile bağlantıyı kesmeye çalıştı. İşçiler bu yıldırma çalışmalarına karşı mücadelelerine sahip çıktılar. Dönem dönem üretimi durdurarak, mesailere kalmayarak atılan işçilerin geri alınmasını ve yetkinin tanınmasını istediler. Bir ayı aşan bir süre kapı önünde direniş devam ederken, içeride olan işçiler her molada kapı önündeki arkadaşlarının yanında oldular. Kapı önü direnişi sona erdi ve süreç yargıya devredildi.

DİRENİŞ ALANI BİR OKULA DÖNÜŞTÜ!

Nispeten genç bir işçi kuşağının bulunduğu Günsan Elektrik'te sınıf bilinci ve mücadelesi konusunda deneyimsiz işçiler bulunuyordu. Sınıfın sorunlar karşısında kendiliğinden bilinci ile sendikal faaliyet başlamış oldu. İşçi sınıfının en

Örgütlenmeyi seçen kadınlar, süreç boyunca özveri ile çalıştılar. Fabrika yönetimi mücadeleyi kırma çabalarını da ilk olarak kadın işçiler üzerinde denedi. Kadınları tek tek yakalayıp odaya çeken idareye karşı kadınlar net tutum aldılar ve geri adım atmadılar.

önemli silahı olan üretimden gelen gücü, Günsan direnişinde de işçilerin elinde önemli bir silaha dönüştü. Fabrika içinde aynı alanda çalışsalar da yıllardır birbirini tanımayan işçileri bir araya getirdi. İşçiler dinsel, mezhepsel ayrımlara takılmadan direniş alanında dayanışmanın, kardeşleşmenin en güzel örneklerini sergilemiş oldular. Günsan'da direniş boyunca işçiler üretimden gelen güçlerini ve birlik olmanın ne demek olduğunu öğrenmiş, hem de tekrar göstermiş oldular.

MÜCADELEDE KADIN İŞÇİLER ÖN SAFTA!

Kadın işçilerin yoğun çalıştığı fabrikada sendikaya ve mücadeleye inanan kadın işçiler yine ön safta yer aldılar. Düşük ücrete çalışan kadınlar, içeride yerleri sürekli değiştirildiği için işe alışamıyor, üretimi yetiştiremeyince hakarete maruz kalıyor, aşağılanıyorlardı. Bu baskıya karşı örgütlenmeyi seçen kadınlar, süreç boyunca özveri ile çalıştılar. Fabrika yönetimi mücadeleyi kırma çabalarını da ilk olarak kadın işçiler üzerinde denedi. Kadınları tek tek yakalayıp odaya çeken idareye karşı kadınlar net tutum aldılar ve geri adım atmadılar. Direniş başlamadan önce kadınları zorunlu olarak mesaiye bırakıyorlardı, direnişle birlikte isteğe bağlı mesailer başladı, kadını aşağılayan söylemler son buldu.

SINIF DAYANIŞMASI

Günsan Elektrik 2014 yılında Schneider Elektrik bünyesine girdi. Schneider, ABB gibi fabrikaların TİS sürecinde olduğu, EMİS ile sözleşmede uyuşmazlığın yaşandığı hareketli bir süreçte Günsan direnişi başladı. Bu dönemde EMİS'e bağlı fabrikalarda anlamlı dayanışma eylemleri yapıldı. Manisa Schneider'da işçiler dayanışma için üretimi durdu. Diğer fabrikalarda sınıf dayanışmasına vurgu yapılan dövizler hazırlandı. Birleşik Metal-İş'te örgütlü diğer fabrikalardan işçilerin temsilciler düzeyinde de olsa düzenli destek ziyaretleri oldu. DİSK'in diğer işkollarında örgütlü sendikalarından ziyaret olmazken, direniş farklı sivil kurumlar, dernekler, ilerici kamuoyundan da destek göremedi. Direnişin ilk başladığı gün ilerici-devrimci basında kısa haberler yer alırken, gelişmelerle ilgili direnişi destekleyecek paylaşımlarda bulunulmadı.

Metal İşçileri Birliği, Günsan'da direniş başladığı andan itibaren sınıf mücadelesini güçlendirebilmek için işçilerle bir arada oldu. Sendikaya üye olmak konusunda tedirgin olan işçilerle görüşmeler yaparak süreci güçlendirmek için çalıştı. Destek ziyaretleri örgütledi. İşçilerle direnişin seyri ve siyasal süreçler üzerine değerlendirmede bulundu. Fabrika komitelerinin güçlendirilmesi ve eylemsellik sürecinin farklı alanlara taşınması için

çağrılarda bulundu.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonu 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü'nde direniş alanını ziyaret ederek, 25 Kasım'ın tarihsel önemini anlattı. İşçi kadınlara çalışma yaşamındaki hakları üzerine bilgilendirmelerde bulundu.

AŞILMASI GEREKEN SORUNLAR

Günsan'da sendikalaşma sürecinde belli bölümlerde başarılı olunamadı. Özellikle fabrikada tam katılımlı bir direniş olmaması, üretim durduğunda belli bölümlerin işe devam etmesi süreci baltalayan bir etkene dönüştü. Mevcut üretim sayısına yetişmek için yer yer beyaz yakalı işçilerin üretim alanına geçirilmesi işçilerde moral bozukluğuna neden oldu. Ayrıca mesaiye kalmama eylemleri bir süre sonra isteğe bağlı olarak kalınabilir bir duruma dönüştürüldü.

Günsan Elektrik'te Birleşik Metal-İş'in süreci yasal sınırlara hapsedmesi, direnişin seyrini EMİS'le yapılan TİS süreçlerine endekslmesi bugün kapı önünde yapılan direnişin sonlanmasına sebep oldu. Atılan işçiler halen işe alınmadı ve işçiler kendilerine başka işler bakmaya başladı. Olması gereken, direnişin ilk günlerinde işçiler içerisinde açığa çıkan mücadele dinamizmini EMİS bünyesinde süren eylemliliklerle birleştirmekti. Lakin Birleşik Metal-İş bundan ısrarla kaçındı.

ÜMRANİYE'DEN SINIF DEVRİMCİLERİ

Emperyalist güçler arasında

Sanayi devriminden günümüze dek, yeryüzündeki enerji kaynaklarına sahip olabilmek, bunun yarattığı olanaklarla egemenlik alanlarının tesisi uğruna kıyasıya bir rekabet ve bu rekabetten üstün çıkmak için birçok savaş yaşanmıştır. Dünya ölçeğinde egemen bir güç olmak ile enerji kaynakları arasındaki ilişki en temel sorun alanlarından biri olmuştur.

Geride bıraktığımız yüzyıl bir bakıma kömür çağından petrol çağına bir geçiş dönemi olarak da tanımlanabilir. Petrol ağırlıklı sanayi endüstrisinin 2050 yıllarına kadar süreceği öngörüsü, bu geçiş döneminin hâlâ da devam ettiğini göstermektedir. Söz konusu tarihsel süreç emperyalist güçler arasındaki kışımanın, petrol rezervlerini ele geçirme ve kontrol etme boyutu olarak da anlaşılabilir. Dünyadaki ekonomik ve siyasal süreçler, doğal olarak daha çok petrol hammaddesi etrafında, önceleri İngiltere ve daha sonra -özellikle de ikinci paylaşım savaşının ardından- ABD'nin oluşturduğu politikalar çerçevesinde şekillenmiştir.

ENERJİ JEOPOLİTİĞİ VE HEGEMON GÜÇLER

Dünya enerji kaynaklarının dörtte üçünü barındıran Ortadoğu ve Avrasya, özellikle de petrol ve doğalgaz üretimi ile beraber ihracatının ya da bir başka deyimle güzergahının kontrolü konusunda emperyalist güçler arasında devasa bir rekabet ve hegemonik bir kışıma alanı olmuştur. Enerji jeopolitiği sadece enerjinin bulunduğu kaynak coğrafyaları değil, onları çevreleyen alanları ve enerji kaynaklarına erişimi sağlayan güvenliği de kapsamaktadır. Ayrıca kapitalist dünya sisteminin varlığı ve devamlılığı için olmazsa olmazdır.

Klasik Rus doktrini bu coğrafyayı şöyle tanımlar: "Avrasya'ya hakim olan dünyaya hakim olur." Nihayetinde emperyalist güçlerin bu alana dönük bütün hamlelerinin gerisinde de bu kaynaklara ulaşım ve onun kontrolünü bir şekliyle ele geçirme kaygısı vardır. Bu rekabetin günümüz dünyasında şimdilik başlıca dört tarafı ve bu tarafların da birbirlerine bağlı bir dizi girift ilişkileri ve bağımlılıkları söz konusudur. Hiç şüphesiz tarafların en güçlü olanı, yaşadığı bir takım sorunlara rağmen hâlâ da ABD'dir. Onunla çok rekabet halinde görünmemeye çalışarak inisiyatif geliştirmeye çalışan AB, Rusya ve Çin bu dörtlünün diğer bileşenleridir.

Ayrıca her biri bölgesel çapta bir gücü elinde bulunduran ve farklı çıkarları temsil eden Hindistan, Japonya, İran vb. ülkeler de tablonun aktörleridir.

ABD, geride bıraktığımız yüzyılın son çeyreğinde, Sovyetler'in de dağılması sayesinde dünyanın biricik efendisi ve süper gücü olmanın olanaklarına kavuştu. Ne var ki bir yandan 2007 yılında baş gösteren ekonomik kriz, diğer yandan mali sermayenin daha kârlı alanlara, demek oluyor ki Avrasya ve Asya-Pasifik coğrafyasına kayıyor oluşu Euro-Atlantik dünya düzenine rakip yeni güç odaklarını da kendiliğinden yaratmış oldu.

YENİ KÜRESEL KRİZ BÖLGELERİ

Emperyalist metropollerdeki iktisadi krizin derinleşerek yayılması ve bir dizi tedbire rağmen henüz dip noktasını bulamamış olması, daha genel anlamda Euro-Atlantik ağırlıklı dünya düzeninin üstünlük alanını başka birtakım küresel güçlerle paylaşma ihtiyacını da yaratmış bulunmaktadır. Hiç şüphesiz bu üstünlük alanını kolayından terk etmek, bunun yarattığı avantajlardan vazgeçmek ABD ve müttefiki AB için ve onunla güç paylaşımına girecek olanlar için hiç de kolay olmayacaktır. ABD'yi süper güç haline getiren siyasal konjonktür bir daha ele geçebilecek bir fırsat değildir kesinlikle. ABD bunun farkındalığıyla da hareket alanını genişletmeye ve rakiplerinin dikkatini Ortadoğu'dan Asya-Pasifik'e, oradan Kuzey Kutbu'na yönelterek, küresel çapta yeni kriz alanları yaratmaya ve de kriz yönetimiyle rakiplerini devre dışı bırakarak konumunu sağlamlaştırmaya

çalışmaktadır. Ortadoğu'ya müdahalesi, Asya-Pasifik bölgesine yığınak yapması ve Kuzey Buz Denizi'ndeki çalışmaları vb. gelişmeleri, elde ettiği üstünlüğü kolay kolay bırakmayacağına hamleleri ve aksiyonları olarak görmek durumundayız.

Ne var ki dünya dikensiz bir gül bahçesi değildir. Bütün bu alanların tamamında kontrolün ne tek başına ABD'ye ne AB'ye ne de Rusya ve Çin'e bırakılacağı kesin olmamakla beraber, bu alanların nasıl paylaşılacağı ve bu paylaşım kimin ne kadar ve nereye kadar tahammül edebileceği sorusu orta yerde durmaktadır. Sözünü ettiğimiz bu emperyalist güçler ve onların işbirlikçisi durumundaki diğer bölge ülkelerinin gerçek manada bir paylaşım öncesi güç biriktirdiği, büyük kışımalara hazırlık yaptığı bir tarihsel süreci yaşıyoruz.

ABD emperyalizminin özellikle de İkiz Kulelere saldırıyı da fırsat bilerek "Küresel Savunma Konsepti" stratejisini yürürlüğe koymuş olması bu rekabeti daha öngörülebilir bir hale getirmiştir. Bu strateji, dünya çapında herhangi bir egemen gücün çıkmasına fırsat vermemek ve emperyalist kapitalist dünya sistemine entegre olmayan bölgelerin sürekli savaş politikasıyla dizayn edilmesini içermektedir. Bu amaçla potansiyel tehlike durumundaki güçlerin zayıflatılması ve önleyici saldırı doktrini ile yok edilmesi ABD emperyalizminin yeniden yapılanma ve süper güç konumunu koruma politikasının özünü oluşturmaktadır. Kuzey Afrika'dan başlayarak, bütün bir Ortadoğu'ya, Hazar Bölgesi'nden Afganistan'a, oradan Asya-Pasifik bölge-

sine dek bir dizi alanda yaptığı askeri yığınağın ve yürüttüğü kirli operasyonların tamamı bu stratejik plan dahilindedir.

ENERJİYE ODAKLI GÜVENLİK KONSEPTLERİ

Enerji kaynak ve erişim coğrafyasına dönük bütün hamleler ABD'nin karşısına bölgesel ve küresel çapta rakipler çıkarmaktadır, çünkü enerji jeopolitiği bir ulusal güvenlik sorunudur. Küresel ya da bölgesel çapta hiçbir güç kolay kolay bu güvenlik sorununu görmezden gelemez. Özellikle de emperyalist metropollerin enerji-güç ilişkisi bağlamında yeni güvenlik konseptleri oluşturduklarına ve enerjiye bağımlılık anlamında kaynak coğrafyaların çeşitlendirilmesi için yeni hamleler yaptıklarına tanıklık etmekteyiz. AB'nin Rusya'nın etki alanında olan Doğu Avrupa ülkelerini etki alanına alarak kendi pazarına dahil etmesi, yine Gürcistan ve Ukrayna üzerinden Azerbaycan ve İran ağırlıklı enerjiye erişim sağlamaya çalışarak Rusya'yı bypass etme çabaları, emperyalist güçler arasındaki çatışma alanlarını ve olasılıklarını çoğaltan gelişmeler olarak görülmelidir.

Ayrıca AB'nin tek para birimi olarak avroya geçişiyle birlikte doların uluslararası konumu ve ABD'nin aşırı borçlanma yükü ve bütçe açıkları avro-dolar kapitalist dünya sisteminde de yeni çatışma potansiyelleri ortaya çıkarmaktadır. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası ABD hegemonyası altında oluşturulan Bretton Woods sistemi, yani tam istihdama dayalı sosyal refah devleti, sabit kurlar ve spekülâtif sermaye hareketle-

hegemonya mücadelesi

A. R. Esen

rine karşı ulusal kontrol mekanizmaları, yerini neo-liberal ekonomi politikalarına bıraktığından bu yana emperyalist-kapitalist sistem artan bir ekonomik kriz eğrisiyle bir çöküşün içinde bulunmaktadır. İktisadi olarak dünya egemenliği tartışmalı hale gelen Anglosakson dünyası, 1900'lerin son çeyreğinden itibaren artık ekonomi dışı yöntemler kullanarak, açık askeri müdahaleler, terör ve savaş gibi araçları devreye sokarak egemenliğini korumaya çalışmaktadır.

RUSYA: YIKINTIDAN KÜRESEL GÜCE

Sovyetler Birliği'nin dağılması ve ardından yaşanan siyasal çalkantılar yaklaşık on yıl boyunca bugünkü Rusya Federasyonu ve bölge ülkelerini siyasal bir krizin içine sürüklemiş ve bu krizden toparlanarak ve soğuk savaşın yorgunluğunu üstünden atarak çıkmak hiç de kolay olmamıştır. Bu süreç nihayet 2000 yılında Putin'in iktidara gelişi, özellikle de Rusya Federasyonu'nda siyasi otoritenin sağlanması ve ekonomide liberal politikaların hayata geçirilmesiyle farklı bir boyuta evrilmiş ve bilindik güç dengelerine ya da aynı anlama gelmek üzere merkez-kaç kuvvetleri arasındaki ilişkilere yeni anlamlar yüklemiştir. Sovyetler'in yıkımı sonrası bu gelişmelere paralel olarak dış politikada da Avrupa Birliği, Çin ve İran gibi önemli aktörlerle ilişkiler geliştirilmiştir. Enerji kaynakları ve onun sağladığı imkanlar ustalıkla bir biçimde kullanılarak, Rusya'nın bölgesel bir güç olmaktan öte küresel anlamda bir güç olması için pragmatist politikalar izlenmiştir. Ve bu politik düzlem hâlâ da genel Rus dış politikasının temel belirleyeni

durumundadır.

Sovyetler dönemindeki güvenlik ağırlıklı siyasal pozisyon terkedilerek, Putin'in iktidara gelmesi ile yeni "Rusya Stratejik Güvenlik Konsepti"nin ihtiyaçlarına göre daha agresif, aktif ve müdahaleci bir tutum benimsenmiştir. Akıl hocası Dugin'in yaptığı ve daha çok da enerji kaynaklarının denetimi ve kontrolü ağırlıklı bu yeni stratejik güvenlik konsepti ile bütün Sovyet Cumhuriyetleri, Doğu Avrupa ve hatta "Avrupa'nın Finlandiyalaştırılması" Rusya'nın öncelikli hedefleri olarak belirlenmiştir. Baltık Denizi üzerinden Almanya'ya direkt doğalgaz boru hattı, Karadeniz üzerinden Bulgaristan ve Yunanistan'a ve yine aynı güzergahtan Türkiye'ye Türk Akımı gibi enerji boru hatları, bu stratejik belgenin bir diğer ayağını, yani Güney Akım projesini oluşturmaktadır. Ayrıca Beyaz Rusya, Slovakya, Polonya, Macaristan ve Baltık ülkelerinin tamamıyla, bir kısmı tamamlanmış bir kısmı ise yapım aşamasında olan çeşitli enerji anlaşmaları mevcuttur. Avrupa Birliği ülkelerinin toplam doğalgaz ihtiyacının %60'a yakını, petrol ihtiyacının ise %30'u Rusya'dan temin edilmektedir. Baltık ülkeleri ve Finlandiya gibi bazı ülkeler için bu oranın %90'lara vardığını ve bu ölçüde bir bağımlılık ilişkisinin bu ülkeleri yeni arayışlara ittiğini görmektediriz.

BALTİK SAHASINDA EMPERYALİST MANEVRALAR

Rusya'ya bu denli bağımlı olmak, Baltık ülkelerinin bu bağımlılığı dengelemek açısından NATO ve ABD ile farklı ilişkiler geliştirmelerine yol açmaktadır.

Baltık coğrafyası, üzerinde yer alan ülkelerin bir yandan AB'ye üye olmaları, bir diğer yandan büyük oranda bir Rus nüfusun varlığı ve ekonomik olarak Rusya'nın etki alanında olmaları dolayısıyla, bir kriz coğrafyası olarak en başta Rusya ve AB'yi karşı karşıya getirme potansiyeli taşımaktadır. Ayrıca söz konusu bölge ikinci paylaşım savaşı öncesi Almanya ve Sovyetler arasında ihtilaf alanlardan biriydi ve yeniden olmaması için de herhangi bir neden bulunmamaktadır. Son iki yıl içinde NATO ve ABD'nin Baltık ülkelerinde üs kurmak için yaptığı anlaşmaları ve Almanya'nın bu bölgeyi ekonomik anlamda AB'ye (yani kendisine demek oluyor) entegrasyon çalışmaları, Rusya'yı Baltık Denizi'nden uzaklaştırma ve kendi kıta sahanlığına hapsetme amaçlı girişimler olarak görmek gerekiyor.

Enerji kaynaklarına en güvenli yoldan ulaşım, özellikle de enerji bağımlısı ve birinci dereceden tüketicisi olması dolayısıyla Avrupa kıtası için büyük olduğu kadar hayati bir önem taşıyor. Rusya menşeli kaynaklar önemli olmakla beraber, bağımlılık ilişkisini minimize etmek açısından enerji hatlarını çeşitlendirmek özellikle de Avrupa için çok önemlidir. Avrupa Birliği, bu bağlamda özellikle de Azerbaycan, İran, Türkmenistan ve yine Ortadoğu'dan yeni enerji hatları projeleri için yatırımlar yapmakta, anlaşmalar kotarmaya çalışmaktadır.

Ortadoğu ülkelerinden ve Akdeniz havzasından bağlanması olası enerji hatlarını dışında tutarak şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, Rusya, Avrasya kökenli enerji kaynaklarının gelecek 25 yılını tekeline almıştır ve sonrası için de mus-

luğu elinde tutmaya devam edecektir. Tabi ki bu, Avrasya'daki zenginliğin tek başına Rusya'ya bırakıldığı anlamına gelmez. Başta ABD ve Çin olmak üzere diğer emperyalistler, bölge ülkeleriyle yeni yatırım ortaklıkları ve çeşitli anlaşmalar yaparak, Rusya'nın enerji jeopolitiği egemenliğini geriletmeye çalışmaktadırlar. Çin, Asya-Pasifik bölgesindeki imkanları ve emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası olarak devasa büyüklükteki ekonomisi ve vazgeçilmezliğiyle yeni bir aktör durumuna gelmiş bulunmaktadır. ABD emperyalizminin öncelikli ve büyük bir tehlike olarak gördüğü Çin'e karşı Asya-Pasifik bölgesinde attığı adımlar iki ülkeyi yer yer savaşın eşğine getirmektedir. Kuşkusuz iki gücün karşı karşıya gelmesinin gerisindeki en büyük nedenlerin başında bölgedeki enerji kaynaklarının denetimi ve güvenliği gelmektedir. İkincisi de dünya deniz ticaretinin üçte ikisinin gerçekleştiği bölge olarak yarattığı imkanlar kıyasıyla rekabete yol açmaktadır.

Ayrıca Kuzey Buz Denizi'nde etüdü yapılmış büyük ölçekli enerji kaynaklarının varlığı ve nasıl paylaşılacağı da başka bir çatışma ve hegemonya alanı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu alanda da üstünlüğün Rusya'da olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. ABD'nin Rusya'ya nazaran daha yeni olduğu bu alanda Rusların daha Sovyetler döneminde kimi çalışmaları ve yetiştirilmiş ekipmanları olduğu bilinmektedir. Son yıllarda Çin'in de artan enerji ihtiyacı ve bağımlılıklarını azaltmak adına bu bölgede faaliyet gösterdiğini bir biçimde not etmek gerekmektedir.

Kapitalist emperyalist düzenin daha çok kâr için yeni pazarlara ve büyüyen pazarlara mal üretmek içinse daha çok enerjiye ihtiyacı olduğu basit gerçeği bir dizi çatışma potansiyelini de içinde taşımaktadır. Dünyamızın emperyalist güçler tarafından yeniden paylaşılması nedeniyle büyük gerilimlere, bölgesel savaşlara çekildiği ve yeni yeni çatışma alanlarının yaratıldığı bir süreçten geçiyoruz. Henüz üçüncü dünya savaşı bir yakın olasılık gibi görünmüyor olsa da hazırlığın bu yönde olduğunu bilmek durumdayız. Emperyalist gerici kuvvetler arasındaki paylaşım planlarını doğru bir şekilde anlamak ve ona göre tutum almaksa öncelikli görevlerimizden biri olmalıdır.

NATO'dan Doğu Avrupa ülkelerine askeri yığınak...

Ya barbarlık ya sosyalizm!

Sovyetler Birliği'nin dağılışının ardından tek kutuplu dünya hayalleri, emperyalist hegemonya savaşları gerçeği karşısında pek de uzun sürmedi. ABD, bir dönem dünya jandarmalığını NATO paravanı ardında tek başına yürüttü. Ancak gelinen yerde emperyalizme içkin olan rekabet, sertleşen nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma yarışı, militarizmin tırmanması, saldırganlık ve savaşlar vb. olgular, pazar ve hammadde kaynakları üzerindeki hakimiyet kavgası uğruna hegemonya krizini derinleştirerek ABD'nin karşısına yeni "adaylar" çıkardı. Emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizlerine ışık tutarak, "ebedi barış", "küresel istikrar" vb. gibi balonları tek tek söndürdü ve onun bunalımlar ve krizlerden oluşan doğasını yansıtmış oldu.

Sonuç olarak hala en etkin güç olma konumunu koruyan ABD, bunu borçlu olduğu daha fazla saldırganlık, daha fazla militarizm ve daha fazla manipülasyon politikalarını pekiştirerek, yolunda emin adımlarla yürüyor. ABD adına bu politikaların dünya çapındaki taşıyıcısı ise şüphesiz her zaman NATO idi ve hala da öyle olmayı sürdürüyor.

NATO'NUN SON ZİRVESİNİN HATIRLATTIKLARI

NATO'nun geride bıraktığımız yılın 8-9 Temmuz tarihlerinde gerçekleşen zirvesi ise adeta hegemonya krizini belgelenmiş oldu. "Rusya saldırganlığına" karşı önlemlerin alındığı NATO zirvesi, emperyalist kutuplaşmanın ve tırmanan militarizmin resmini çizdi. NATO Genel Sekreteri Stoltenberg'in, zirve kararının Rusya'nın adımlarına karşı verilecek bir cevap olarak planlandığını ifade

etmiş olması bile zirvenin asıl amacının gizlenmeden ortaya konulduğunu gösterdi. Zira alınan kararlar Rusya'yı Doğu Avrupa'da kuşatacak askeri yığınak planları olarak şekillendi. Bu çerçevede 4 bin askerin Estonya, Letonya, Litvanya ve Polonya'ya yerleştirileceği, ABD'nin zırhlı tugayını NATO'nun doğu kanadına sevk ederek Doğu Avrupa'daki askeri varlığını güçlendireceği, Avrupa için savunma harcamalarının artırılacağı ve böylece 2017 sonu itibariyle Avrupa'da Amerikan ordusuna bağlı üç tugayın bulundurulacağı karara bağlandı.

26 Ekim tarihinde toplanan NATO Savunma Bakanları toplantısında ise Doğu Avrupa ülkelerine yapılacak askeri yığınak teyit edilerek, planlamaların yapıldığı basına yansımıştı. İngiltere'nin Romanya'ya savaş uçakları göndereceği, ABD'nin ise Polonya'ya askeri birlikler, topçu bataryaları ve tank göndereceği yansıyan bilgiler arasında idi.

Tüm bu gelişmeler karşısında, Rusya'nın NATO elçisi, "Elimiz kolumuz bağlı seyredecek değiliz. ABD'nin askeri varlığını artırmasının hiçbir gereçesi yoktur ve buna karşı biz de düzenli olarak gerekli gördüğümüz askeri önlemleri alıyoruz" diye konuşmuştu. Nitekim Rusya, Karadeniz'de ve Baltık'ta askeri varlığını güçlendirme adımları atmış, füze gösterileri ile NATO şahsında ABD'ye gözdağı vermişti.

SEVKİYATLAR BAŞLADI!

Bugün gelinen yerde sevkiyatların somut adımlarının atılmaya başlandığı gözlemleniyor. "Atlantik Çözüm Operasyonu" dahilindeki sevkiyatın ilk parçası olarak 87 tank ve 144 askeri

araç, Almanya'nın kuzeyinde bulunan Bremerhaven Limanı'na getirildi. Sonraki adımlar içerisinde ise ekipmanların ve 3500 Amerikan askerinin NATO'nun doğu sınırına konuşlandırılması, dokuz ayda bir dönüşümlü olarak Avrupa'da bir Amerikan zırhlı muharebe birliğinin görev yapması ve yeni kuvvetlerin önce Polonya'da toplanıp, buradan merkez istasyonu Almanya olmak üzere aralarında Estonya ve Bulgaristan'ın bulunduğu yedi ülkeye dağıtılması yer alıyor.

Rusya ise Aralık ayında Kırım'a konuşlandırdığı S-400 füze savunma sistemini, sevkiyatların başlamasının ardından, 1 Ocak 2017 tarihi itibariyle Pantsir-S füze ve uçaksavar savunma sistemleri ile artırdı.

YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!

Emperyalist güçlerin karşılıklı olarak tırmandırdığı militarizm, halihazırda süren kirli savaşların daha da derinleşerek yayılacağını gösteriyor. Irak, Afganistan, Libya örneklerinin hafızalarda ve Suriye örneğinin ise gözler önünde olduğu emperyalist hegemonya savaşlarının sonuçları, insanlığı yıkımların, ölümlerin ve sefaletin beklediğini haber veriyor. Zira tüm gelişmeler emperyalist-kapitalist sistemin doğası ile tam bir uyum içerisinde seyrediyor. Derinleşen hegemonya krizinin sonucunda insanlık barbarlığın eşiğine yuvarlanma tehdidi ile karşı karşıya bulunuyor. Ve bugün bu tehdide karşı emperyalizme karşı mücadele bayrağını yükseltmekten başka bir seçenek bulunmuyor.

Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm ikilemi, 1917'den bugüne yeryüzünde yankılanmaya devam ediyor.

Katliamcı Blackwater'dan sığınmacı sorununa 'çözüm'

ABD'nin paralı asker şirketi Blackwater'dan Avrupa Birliği'ni (AB) 'sığınmacı sorunundan' arındıracak bir 'çözüm' önerisi geldi. Öneri yalnızca Ortadoğu'yu kan gölüne çevirerek sivilin Avrupa'ya zorunlu göç etmesine neden olan politikaların devamı niteliğini koruyarak Ortadoğu'ya askeri yığınak ve üsler yapılması üzerinden şekilleniliyor. Silah tekellerinin iştahını kabartacak ve bölgede yeni katliamlara kapı aralayacak öneri Ortadoğu halkları üzerinden oynanan kanlı oyunu bir kez daha gözler önüne sermiş oldu.

Blackwater'ın kurucusu Erik Prince, AB'nin varlığının tehdit altında olduğunu iddia ederek kendi 'çözümünü' gündeme taşıdı. Bu 'çözümüne' göre, kamu-özel sektör işbirliği ile;

- *Libya'ya yeni bir duvar örülmesi,
- *'Güvenlik personeli' için üs olacak kamplar kurulması,
- *Tüm 'güvenlik personelinin' silahlandırılması ve havadan gözetimle arama kurtarma faaliyetlerine katılması,
- *Bölgede silahlandırılmış 'hızlı cevap güçlerinin' bulundurulması,
- *Ülkeler arasında serbest dolaşma sahip olma adımları öngörülüyor.

BLACKWATER NEDİR?

Amerikan hükümetine bağlı ama resmi olmayan özel güvenlik kuruluşu olan ve 1997'de kurulan Blackwater, ABD Eski Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in bir projesi olarak şekillendi ve güçleri Şili diktatörü Pinochet'in adamları tarafından eğitildi. Şirketin sahibi uluslararası Hristiyan Özgürlük Örgütü'nün başkanı Eric Prince aynı zamanda eski Amerikan Deniz Kuvvetleri Özel Birlikler askeridir ve eski CIA kontr-terör Başkanı Cofer Black ise operasyonlardan sorumlu kişidir. Şirket, ABD sınırları içerisinde, askeri nitelikli koruma, polis teşkilatının eğitimi, bomba koklayıcı köpek 'hizmetleri' vermektedir. Ayrıca Afganistan ve Irak'ta, ABD ofislerinin ve personelin korunması 'hizmetini' yürütüyor.

Adı sivil katliamları ile anılan Blackwater, küresel alanda faaliyet gösteren paralı asker ordusuna dönüşmüş bulunmakta. Irak'ta, Afganistan'da ve Somali'de katliamlara imza atan Blackwater şimdi de silah tekellerinin iştahlarını kabartacak önerileri ile gözünü Libya'ya dikmiş bulunuyor.

Dünyada işçi eylemleri

Dünyanın farklı ülkelerinde işçiler hakları için mücadeleyi sürdürüyor.

ENDONEZYA'DA ÜCRET ARTIŞI İÇİN GREV

Endonezya'nın Doğu Java bölgesindeki ağaç fabrikası PT Cendana Putra Nusantara'nın yüzlerce işçisi greve gitti. Bölgesel asgari ücretin çok altında ücret alan işçiler ücretlerinin iyileştirilmesi için önemli artışlar istiyorlar. 1 milyon 800 bin Rp olan bölgesel asgari ücrete rağmen işçiler 850 bin Rp ücretle çalıştırılıyorlar.

ABD-MOMENTİVE İŞÇİLERİ ÜÇ AYDIR GREVDELER

New York'da kurulu bulunan Momentive Performance Materials fabrikasında çalışan 700 işçinin 2016'nın Kasım ayında yeni bir toplu iş sözleşmesi için başlattığı grev üç aydır devam ediyor. Kimyasal ürünler üreten işletme yönetimi tatil günlerinden ve sosyal haklarda (emeklilik, sağlık sigortası) kesintiler yapmak is-

terken, işçiler bu saldırıyı reddediyorlar. Yönetim, fabrikadaki kimyasal maddelerin çevre sakinleri ve işçiler için tehlike yaratmaması bahanesiyle grev kırıcılarını işe alarak grevi kırmaya çalışıyor.

METRO GREVİ LONDRA TRAFİĞİNİ FELÇ ETTİ

9 Ocak günü Londra'da yapılan grev nedeniyle metro istasyonları kapalı kaldı, toplu taşımacılık durdu, kent trafiği felç oldu. RMT sendikasının çağrısıyla 830 işyerinin kapatılmasına karşı yapılan grevde sendika, daha güvenli bir toplu taşımacılık için işyerlerinin yok edilme-

sinden ziyade yüzlerce yeni iş alanlarına ihtiyaç olduğunu açıkladı.

ZAMBIA'DA MADEN OCAKLARINDA GREV

Zambia'nın dört değişik kentinde maden tekeli Vedanta Resources'a bağlı Konkola Copper Mines (KCM) şirketinin bakır maden ocaklarında sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 4 Ocak Çarşamba günü işçiler greve çıktı.

İşçilerin fiilen başlattıkları grev sonrası şirket yetkilileri ise karalama kampanyalarını devreye soktu. Chililabom-

bwe'deki maden ocağındaki KCM yetkilisi Shapi Shachinda, eylemin yasa dışı olduğu iddiasını ortaya atarak işçilerin haklarını gasp ettikleri gerçeğinin üzerini örttü.

KENYA'DA SAĞLIK ÇALIŞANLARI BİR AYDIR GREVDE

Kenya'da ücret artışı, sağlık alanında iyileştirmeler ve kamunun sağlık ihtiyaçlarının karşılanması talebiyle greve çıkan sağlık çalışanlarının grevi sürüyor.

Kenya Doktorlar ve Dış Hekimleri Birliği (KMPDU) ile hükümet arasında 2013 yılında yapılan anlaşmaya göre doktorların maaşına %300 oranında zam yapılacak ve kamu hastanelerine ilaç ve ekipmanlar sağlanacaktı. Fakat aradan geçen üç yıla rağmen hükümet cephesinden bir adım atılmaması üzerine sağlık çalışanları greve çıktılar. Aralık ayı başında greve çıkan sağlık çalışanları talepleri karşılıncaya değin mücadelelerini sürdürmekte kararlı olduklarını dile getiriyor.

3 Ocak Salı günü hükümet ve birlik temsilcilerinin görüşmesinde Kenya hükümeti sağlık çalışanlarının ücretlerine en az 560 dolar zam önerdi. Sağlık alanında iyileştirmeler yapılmaması ve halk sağlığı fonlarının arttırılmaması sebebiyle öneriyi reddeden KMPDU, greve devam edeceğini duyurdu.

PKK kurucularından Sakine Cansız, Kürdistan Ulusal Kongresi (KNK) Üyesi Fidan Doğan ve Gençlik Hareketi Üyesi Leyla Şaylemez'i anmak için, katledilerinin 4. yıldönümünde Fransa'nın değişik kentleri ve Avrupa'nın değişik ülkelerinden gelen binlerce kişinin katılımıyla başkent Paris'te Gare du Nord'dan Republique Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirildi.

7 Ocak Cumartesi günü Saat 11.00'de kitlenin toplanmasıyla katliamı lanetleyen ve adalet talep eden Fransızca pankartlar arkasında yürüyüşe geçildi. Katledilen 3 Kürt kadının flamalarının ve resimlerinin yanı sıra, katliamı lanetleyen adalet talebini dile getiren, gerçek katilin Türk sermaye devleti olduğunu dile getiren dövizler taşındı.

Ses cihazlarından Fransızca yapılan açıklamalar ve sloganlar eşliğinde Republique Meydanı'na varılmasının ardından gerçekleşen mitingde düzenleyici kurum ve Kürt kurumlarının yanı sıra Fransız parti, örgüt ve kurum temsilcileri de konuşmalar yaptı.

Cansız, Doğan ve Şaylemez aileleri yaptıkları konuşmalarda katliamda Fransa'yı sorumlu tutarak, davanın peşini bırakmayacaklarını belirttiler.

Paris Büyükşehir Belediyesi Başkan Yardımcısı Helene Bidard da yaptığı konuşmada, Kürt kadınlarıyla dayanışma içerisinde olduğunu belirterek, "Adalet yerine gelene kadar ve tekrar mahkeme açılana dek sizinle dayanışma içerisinde

Paris'te binler katledilenler için buluştu

olduğumu belirtiyorum" diye konuştu.

Mitingde Partie de Gauche / (Sol Parti)'den Eric Coqurelle ise yaptığı konuşmada Fransa'nın Kürtlere adalet borcu olduğunu, Charlie Hebdo Katliamı'nı yapanlarla bu katliamı yapanların aynı zihniyete sahip olduklarını belirtti.

Fransız Komünist Partisi Senatörü

Laurence Cohen; Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'i anarak başlattığı konuşmasında, 3 kadının katledilmesinin altında yatanın, Kürt özgürlük mücadelesine darbe vurmak olduğunu ve Fransa'nın da ekonomik çıkarları gereği Türkiye'ye karşı sesini çıkarmadığını belirterek davayı kapatma uğraşı içinde

olduğunu belirtti.

KONGRA-GEL Eş Başkanı Remzi Kartal da üç kadını anarak, katiller ortaya çıkarılana kadar mücadelelerini yürüteceklerini söyledi. Katliamın arkasındaki güçlerin ortaya çıkması için Kürt halkının 4 yıldır mücadele yürüttüğünü hatırlatan Kartal, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Ancak Fransa yetkilileri ve yargısı gerçeği ortaya çıkarmak yerine sürekli mahkemeyi uzattı. Biz katil zanlısının mahkemeye çıkmasını istiyorduk. Bu katliamın Türk MİT'inin eliyle planlandığına dair birçok belge ve kanıt var. Bu açık ve net olmasına rağmen mahkeme uzatılarak, zamana bırakıldı. Bu katliam Fransa'da yapıldı. Fransa mahkemesi ve hukuku bu davayı kirli ilişkilere kurban etmemelidir. Ancak ne yazık ki Fransa hükümeti Kürt halkının ve kadınlarının sesine kulak vermedi. Biz burada açık ve net biçimde Fransa hükümetine şunu söylüyoruz: Bu hakikat ve gerçeklik ortaya çıkana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz."

Yapılan konuşmaların ardından sonlandırılan eylemde, Fransız polisi ve jandarması tarafından, eylemin başlangıç ve bitiş noktası arası güzergah ve alana giriş yapılan bölgeye yapılan yığınak dikkat çekti.

TKİP Paris taraftarları ve işçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu da (BİR-KAR) bayrak ve flamalarıyla eyleme katıldılar.

Hollanda genel seçime hazırlanıyor

Hollanda'da 15 Mart 2017'de genel seçimler yapılacak. Sermaye partileri çoktandır halka yönelik aldatma kampanyalarına başladılar. Yiğınları paralize etme çalışmasına hız verdiler. Yalnız bu seçim kampanyalarında, parti programlarında işçi ve emekçilerin sorunlarına dair hemen hiçbir şey yer almıyor.

Sermaye partilerinin ana teması, gerçekte olmayan bir şeyden, "tek bir Hollanda kimliği, kültürü ve değerlerinden" ibaret. Hollanda burjuvazisi tek temel çelişkinin orijinal Hollanda kimliği ile yabancı (özellikle İslam) kimliği arasında olduğunu empoze etmeye çalışıyor. Hollanda'da faşizm, İslam karşıtlığı şeklinde filizlendirilmeye çalışılıyor. Nüfusun %5'inden ibaret olan Müslümanlık, sözde Hollanda kültürel kimliğini tehdit etmektedir. Bu tema hemen tüm klasik partilerin seçim programlarını kesiyor. Ve bu sahte temel çelişkiyi çözmenin tüm diğer çelişkileri ortadan kaldıracığını ima ediyorlar. Ne var ki, Hollanda nispeten küçük bir ülke ve az nüfusa sahip olsa da son derece değişik kültürleri barındırmaktadır, heterojendir.

Kaldı ki hiç göç almamış kapitalist ülkelerde bile temelde 2 kültür vardır. Asalak burjuva kültürü ile işçi sınıfı kültürü... İşçi sınıfı kültürü burjuva kirlenmeye ne kadar maruz kalırsa kalsın hiçbir zaman yok olmaz. Zira işçi kültürünü besleyen ana damar fabrikalardadır. Hangi dinden etkilenirse etkilenirler, bu fabrikalarda aynı sömürüye maruz kalan işçiler Hollanda işçi sınıfının organik bir parçasıdır. Azınlık işçinin kaderi Hollanda işçi sınıfının kaderiyle birdir, ayrılamaz.

Sermayenin ırkçı politikadaki taşeronu PVV'dir (Özgürlük Partisi). Diğer tüm sermaye partileri birer PVV-light rolünü üstlenmişlerdir. PVV yıllardır sermaye tarafından parlatıldı, meşrulaştırılmaya çalışıldı. Böylece ırkçı ve faşist politikalar diğer klasik partilerin programlarında da kolayca yer almaya başladı.

Hollanda burjuvazisinin Hitler politikalarına dört elle sarılması nedensiz değil. Hollanda burjuvazisi, mevcut klasik partilerle sınıfa yönelik çok yönlü saldırılar yapmakta giderek daha fazla zorlanmaktadır. İşçi ve emekçilerin klasik burjuva partilere güveni ve beklentileri son derece sınırlıdır. Yapılan araştırmalara göre insanların yalnızca %23'ü mevcut iktidara güvenmektedir. Sınıf arasında bu oranın daha düşük olduğu muhtemeldir. Bir TV programında insanlardan burjuva liderlerini birkaç kelimedede ifade etmeleri istenmiştir. En fazla kullanılan sözcükler

Hollanda işçi sınıfı ve emekçileri düzenin aldatmacalarına prim vermek zorunda değillerdir. Sınıf ve emekçiler, sermayenin saldırıları karşısında hakları ve gelecekleri için mücadeleyi, eylem ve örgütlenmeyi seçtiklerinde, kendi gerçek alternatiflerini de yaratacaklardır.

"yalancı ve güvenilmez" olmuştur.

Burjuva siyaset tüm çekiciliğini yitirmiştir. 18 Mart 2015'te yapılan bölgesel seçimlere katılım %50'lerin altına düşmüştür. Bu seçimlerde PVV faşizmi de umduğunu bulamamıştır. Büyük bir oy artışı tahmin edilirken, oy kaybına uğramıştır. İşçi ve emekçiler PVV'yi sisteme bir alternatif olarak görmemişlerdir. İşte bu yüzden düzen hummalı bir şekilde tekrar bu partiyi alternatif haline getirmeye çalışıyor.

Bu arada, seçimlere doğrudan Erdoğan diktatörüne bağlı, DENK adı altında bir partinin katılacağını da belirtelim. PVV gibi o da protesto partisidir. Şovenist duyguları kullanarak oy almaya çalışacaktır. Asıl amaçları Hollanda siyaset arenasında tutunabilmek, var olmaktır. Erdoğan dinsel faşizmine göbekten bağlıdır. İcazetlerini ondan almaktadır. Sınıfa verebilecekleri hiçbir şeyleri yoktur.

Sermaye iktidarı geçen dönemde sağlık alanında kesintilere gitti. Sağlık hizmetinin giderek paralı hale getirilmesinin ilk adımları atıldı. Emekliye ayrılma yaşı yükseltildi. Daha da önemlisi iş güvencesini ortadan kaldırmak için hazır-

lıklar yapıldı. Sınıfa esnek çalışma dayatıldı. 2015 sonundaki istatistiklere göre, o yıl çalışanların %34'ü esnek çalışmak zorunda bırakıldı. Bu oran halen artmaktadır. Asıl hedef tüm sınıfı taşeronlaştırmak, çalışma güvencesini ortadan kaldırmaktır.

Gelecek dönemde işten atmaların önüne engel oluşturan yasa ve yönetmelikler de ayıklanacaktır. İşçi iş yoğunluğu dönemlerinde esnek çalıştırılacak ve işten ayrılamayacak, düşük iş yoğunluğu dönemlerinde kolayca sokağa atılacaktır.

Esnek çalışma biçimleri aynı zamanda sınıfı sendikasılaştırmakta, örgütsüzleştirilmektedir. Taşeron sistemi sayesinde esnek çalışmaya zorlanan işçi kendisi için hangi toplu sözleşmenin geçerli olduğunu bilemeyecek hale gelmiştir. Çalıştığı yerde geçerli olan TİS, çoğu zaman taşeron işçiye bir şey kazandırmamaktadır. Taşeronda çalışan işçi, aynı işi yaptığı halde düşük ücret almakta, kolayca tensikata uğramaktadır. Taşeronlaştırma aynı zamanda sınıfı bölmeye de yaramaktadır.

Seçimlerin ardından işçi sınıfı ve emekçi kitleleri büyük bir saldırı dalgasının beklediği kesin gibidir. Zira Hollanda'da burjuva politikası, ırkçı-fa-

şist bir sis perdesiyle örtülen hak gaspları ekseninde şekillenmektedir. Sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik şimdiki kadar ki saldırılar henüz başlangıç sayılır. Sermaye önümüzdeki dönemde, sınıfı tümünden teslim almayı hedeflemektedir. Sınıfın her türlü hak ve kazanımı tehdit altındadır.

Kısaca önümüzdeki genel seçimlere tam bir sis perdesi çekilmiştir. Toplumun ve işçi sınıfının gündemi tamamen saptırılmıştır, sahteleştirilmiştir. Klasik burjuva partileri iflas etmiş, faşist PVV cazibesini yitirmiştir. Yine de burjuvazi, klasik partilere alternatifi yine düzen içi seçeneklere, "protesto partilerine", ırkçı-yabancı düşmanı programlara yönlendirmek istemektedir. Burjuva siyasetin ipliği pazara çıkmışken, yazık ki, işçi sınıfının çıkarlarını temsil eden bir parti, bir siyaset yoktur. Fakat Hollanda işçi sınıfı ve emekçileri düzenin aldatmacalarına prim vermek zorunda değillerdir. Sınıf ve emekçiler, sermayenin saldırıları karşısında hakları ve gelecekleri için mücadeleyi, eylem ve örgütlenmeyi seçtiklerinde, kendi gerçek alternatiflerini de yaratacaklardır.

Hollanda'da esnek çalışma ve olmayan grev yasası

Hollanda sermayesinin demokrasi-den ne anladığı, işçi sınıfının belki de en temel silahı olan grev konusundaki tutumundan belli oluyor. Zira Hollanda'da grev herhangi bir yasayla düzenlenmemiştir. Grevin yasa da yeri yoktur. Öte yandan sermaye özellikle son yıllarda sürekli saldırılarla kazanılmış hakları sıfırlamak, sınıfı tümenden taşeronlaştırmak istiyor. Esnek çalışmanın yaygınlaştırılması, tensikatın kolaylaştırılması ve grev hakkı üzerinde özellikle durmak gerekiyor.

İş pazarının esnekleşmesi adı altında kadrolu çalışanların oranı yıldan yıla azalmaktadır. Bugün çalışanların %34 kadrolu değildir. Bu oran 15 Mart 2017 genel seçimlerinden sonra artarak devam edecektir. Burjuva sözcüleri asıl amaçlarının sınıfı taşeronlaştırmak olduğunu açıkça dile getiriyorlar. Kadrolu çalışma ilişkisinin eskidiğini, taşeron sistemin modern olduğunu iddia ediyorlar. Bu sistemle sermaye, işin yoğun olduğu zamanlarda işçilerden sadakat bekliyor. Ancak yeri gelince de işçiyi kolayca işten atmak istiyor.

Kapitalistler taşeron uygulamanın kadrolu işe geçişte bir basamak olduğunu iddia ediyorlardı. Ancak UWV'nin (Çalışanların sigorta kurumu) yaptığı araştırmaya göre 2009'da taşeron olarak çalışanların %37'si bu durumdan kurtulamıyordu. 2014'te bu oran %49'a yükselmiş bulunuyor. Tek tek işverenler sorgulandığında, yalnızca %16'sı taşeron çalışanları kadrolu olarak işe alacaklarını ifade ediyorlar.

Daha önce belli bir dönem için, çalışma yoğunluğunun artması, çalışanların hastalanması durumunda veya uzmanlık gereken belli işlerde taşeronla başvuruyordu. Yani taşeron çalıştırma olağanüstü durumlarda kullanılıyordu. Ancak

bugün taşeron sistemi istisna olmaktan çıkmış, başlıca patron işçi ilişkisi haline gelmiştir.

Kadrolu olmadan çalışan işçi ve emekçilerin önemli bir bölümü de serbest, ZPP'li (Personeli olmayan serbest meslek çalışanı) olarak çalışmaktadırlar. Bunlar sözde girişimcilerdir. Yanlarında başka birisini çalıştırmıyorlar. ZPP'lilerin önemli bir bölümü sınıf atlamak hayali içindeler, hatta kendilerini sınıf atlama olarak görüyorlar. Son yıllarda oranları hayli artmıştır. Bugün 1 milyon civarında ZPP'li vardır. Bunların %62'si erkek, %38'i kadındır. Hollanda'da toplam çalışan sayısı 7 milyondur. Başlangıçta yalnızca yüksek düzeyde öğrenim gören, uzmanlaşmış personel ZPP'li oluyordu.

ZPP'li çalışanlar belli vergi avantajlarından yararlanıyorlar. Kazançları, hemen hiçbir kesinti olmadan kendilerinde kalıyor. Yalnızca KDV geri ödemesi yapıyorlar. Ancak hiçbir sosyal güvenlikleri yok. Taşeron sistemin yaygınlaştığı günümüzde Hollanda sermayesi yalnızca yüksek öğrenim görmüş uzmanların ZPP'li

olarak çalışmasına izin vermek istiyor. Nitekim bu alanda yeni bir yasa yürürlüğe girdi. Yasanın amacı işçilerin ZPP'li olarak çalışmasını olanaksız hale getirmektir. Ancak bu yasaya çok büyük bir tepki gelince, iktidar bunu ertelemek zorunda kaldı. Yasayı zamana yayarak, ileride tekrar yürürlüğe koyacaklar. Kadrolu çalışma günden güne azaldığı için sınıfın önüne tek seçenek olarak taşeron çalışma biçimi kalıyor.

Bugün kadrolu işçi tensikati belli yasal çerçevede oluyor. Yeni seçilecek iktidar bunu kolaylaştırmak isteyecektir. Mevcut kadrolu işçilere de taşeron biçim dayatılacaktır.

Herhangi bir yasayla düzenlenmemiş grev konusuna gelince; greve çıkmak hemen her zaman burjuva yargısına yasaklanmaktadır, en azından mahkemeye taşınmaktadır. Hemen her grevde burjuva hukuku devreye giriyor. Hollanda yasalarında yeri olmadığı için Avrupa hukuku, HSC (European Social Charter) kullanılıyor. Hollanda'da grevin yasal olarak düzenlenmemesi, herhangi bir grevi

birden bire mevcut burjuva hukukunun dışına taşıyor. İşçiler inisiyatif kullanarak, hiçbir yasaya kulak asmadan greve gidebiliyorlar. Özellikle Rotterdam liman işçileri bu alanda önemli birikime sahip-ler.

Hollanda sermaye hukuku politik grev ve izin vermiyor. Burjuva medya grevleri kriminalize etme kampanyaları düzenliyor. Hiç kuşku yok ki fabrikalarda doğru bir şekilde örgütlenmiş işçiler, her zaman greve gidebilir. Sermayenin her türlü hukusal saldırılarına rağmen.

Gelecek dönemde yeni kurulacak sermaye iktidarı işçi sınıfına saldırıları daha da artıracaktır. Sınıfa taşeronlaşma ve tensikatlar dayatılacaktır. Bıçağın kemiğe dayanma zamanı geldiğinde işçi sınıfı en temel silahından birisi olan grevi fiilen kullanmak zorundadır. Burjuva saldırılarını püskürtmek, savunma durumundan inisiyatif alan bir işçi hareketi durumuna gelmek grev, işgal ve direnişle mümkün olacaktır.

KIZIL BAYRAK / HOLLANDA

Afganistan'da madencilere silahlı saldırı: 13 ölü

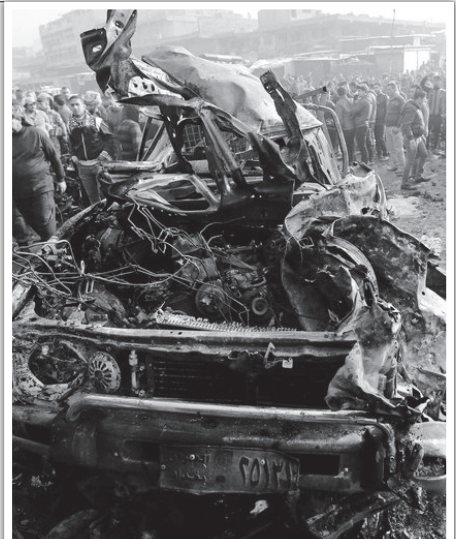
Afganistan'da bir grup saldırgan, 7 Ocak günü henüz bilinmeyen bir nedenle maden işçilerine saldırdı. Belgan Vilayeti Tala u Barfak ilçesine bağlı Anar Dere bölgesindeki bir madende çalışan işçiler, iş çıkışı evlerine dönerken kimliği belirlenemeyen bir grubun saldırısına uğradı.

Henüz üstlenenin olmadığı saldırıda 13 maden işçisi öldü, 3 işçi de yaralandı.

Bağdat'ta bombalı saldırı

Irak'ın başkenti Bağdat'ta bombalı saldırıların ardı arkası kesilmiyor. 8 Ocak günü Şiilerin yoğun olduğu Sadr bölgesine bağlı Jamila'daki bir pazar yerinde bombalı araçla saldırı düzenlendi. Bugüne kadar pek çok saldırıya hedef olan Sadr bölgesindeki patlamada, en az 12 kişinin hayatını kaybettiği, 50'den fazla da yaralı olduğu açıklandı.

Kapitalizm, kriz ve kadınlar

Bir önceki sayımızda, "Kapitalist üretimde kadın iş gücü" başlıklı yazıda, kadınların iş gücü piyasasına katılımı kapitalizmin gelişim süreci içinde ele alınmıştı. Kapitalizmin kadın emeğinden vazgeçemeyeceği, ancak döneme, koşullara ve ihtiyaca göre kadın istihdamına dönük politikalar izlediğini ifade etmiştik. Bu yazımızda ise, kadınların üretim süreçlerinin dışına itildiği kriz dönemlerine ilişkin, kadınların karşı karşıya kaldığı sorunları ve bunun yarattığı sonuçları ele alacağız. Sonraki sayılarımızda geçmiş kriz dönemlerinde kadınların da içinde yer aldıkları, hatta yer yer öznesi oldukları mücadele deneyimlerini işleyeceğiz.

KAPİTALİZMİN YAPISAL KRİZİ

Kapitalizmin aşırı kâr hırsına ve piyasa anarşisine dayalı yapısı döne döne kriz üretmekte ve kendi işleyiş yasaları gereği tıkanması kaçınılmaz olmaktadır. Bugün Türkiye yeni bir krizin eşliğindedir.

Türkiye'deki tablo, sistemin dünya ölçeğindeki yapısal krizinden bağımsız değildir. Dahası emperyalist sistemin hegemonya krizi ve bunun yarattığı sonuçlar, aynı zamanda Türkiye'de her geçen gün derinleşen siyasal kriz, bu tabloyu daha da ağırlaştırmakta, sermaye düzeni için içinden çıkılmaz bir sonuca doğru evrilmektedir.

Doların hızla yükselişi, cari açık ve dış borçların devasa tablosu, yabancı sermayenin tedirginliği ile birlikte piyasanın durgunluğu, dolara bağlı tüm ürünlerde yapılan zam, durgunluktan daralmaya doğru gidişin ilk adımları olarak yaşanmaktadır.

Bölge ve ülkedeki kriz dinamikleriyle birlikte ele alındığında, sermaye iktidarı cephesinden durumu dengeleyici birtakım adımlar atılmazsa, yakın dönemde 2008'den daha ağır bir tablo ile karşı karşıya kalınması kaçınılmaz olacaktır. Kuşkusuz ki, böylesi bir tabloda, krizin yarattığı fatura bizzat işçi sınıfına kesilecektir. Bunun ilk işaretleri bugünden kendini göstermektedir. 2001 ve 2008/2009 yılında yaşanan krizler işçi ve emekçilerin

halen hafızalarındadır. 2001 yılında çok sayıda küçük ve orta işletme kapanırken, 300 bin işçi işten atılmıştır. Hak gaspları artmış, devlet şiddeti daha da boyutlanmıştır. "Teğet geçtiği" iddia edilen 2008 krizinde ise yüz binlerce işçi işten atılmış, özelleştirmeler hız kazanmış, kazanılmış sosyal haklar gasp edilmiş, esnek çalışma biçimleri yaygınlaştırılmış, tüketim ürünlerine yapılan zamlarla işçi sınıfı ve emekçiler daha da yoksullaşmış, aynı zamanda fiziki ve moral yozlaşmanın içine sürüklenmişlerdir. Ülkedeki siyasal krizi, 14 yıllık AKP iktidarının topluma empoze ettiği dinsel gericiliği, izlediği kutuplaştırıcı siyaseti ve ağır baskı ve terör ortamını düşündüğümüzde, bugün ekonomik krizin toplumdaki gerilimleri daha da derinleştireceğini öngörebiliriz.

KRİZ VE KADINLAR

Krizin faturası işçi ve emekçilere çiktirilirken, sınıfın bir parçası olan emekçi kadınlar, faturayı en ağır biçimde ödemekle karşı karşıya kalıyorlar. Halihazırda yedek iş gücü olarak görülen kadınlar,

kriz dönemlerinde, üretimde daralmanın sonucu ilk işten çıkartılan kesimi oluşturuyorlar. Özellikle 2001 krizi sonrasında tarımdaki çözümlerle, tarımda istihdam edilen kadınlar önemli ölçüde etkilendi. Keza bir dizi sektörde kadınlar, işten çıkarılma ile karşı karşıya kaldı. 2001 krizi öncesinde kadınların istihdam oranı %28.6 iken, 2001-2006 yıllarında bu oran %23.6'ya kadar geriledi.

2008'de ise, yoğun işten çıkarmalardan kadınlar da nasibini aldı. Kadınlara yine evlerinin yolu gösterildi. Aynı zamanda esnek çalışmanın biçimleri işçi sınıfına dayatılırken, iş gücü piyasasında tutunabilen kadınlara ise esneklik dayatıldı. 2009 yılında çalışabilen kadınların %56'sı kayıt dışı ve güvencesiz işlerde ve düşük ücretlerle istihdam edildi.

Bugün çalışma yaşamındaki mevcut esneklik uygulamaları ağırlıklı olarak 2008 krizinin sonrasına tekabül etmektedir ve kriz koşulları sonrasında çalışma yaşamında yaygınlaştırılmıştır.

Ekonomik yıkım, yoksulluğu derinleştirirken, sosyal ve kültürel yıkımı da

beraberinde getirmektedir ve kaçınılmaz olarak bu durumdan en fazla kadınlar etkilenmektedir. Yoksulluğun yarattığı buhran şiddete yol açmakta ve doğrudan kadınları hedeflemektedir. Resmi rakamlar bile bu durumu doğrular niteliktedir. Öyle ki, 2002 yılında şiddet sonucu yaşamını yitiren kadın sayısı 66 iken, 2009'un ilk 7 ayında bu rakam 953'e ulaşmıştır. Yoksulluk ve geçim zorluğu sonucu, çocuk yaşta evlilikler, öncelikle kız çocuklarının okuldan alınması vb. gibi tutumlar çözüm olarak görülebilmektedir.

Yoksulluk, yoksunluk ve çaresizlik düşüncesi dinsel gericiliğin kuşatmasına daha fazla alan açmaktadır. Bir başka sonuç ise çıkışsızlığın bir ürünü olarak kadınların daha fazla fuhuş batağına itilmesi olmaktadır.

Bugün içinde bulunduğumuz siyasal ve toplumsal atmosferi ve AKP'nin topluma empoze ettiği dinsel gericiliği düşündüğümüzde, bu sonuçların misliyle yaşanması kaçınılmazdır.

KRİZİN FATURASINI ÖDEMELİK İÇİN...

Kapitalizmin krizine karşı mücadele ve örgütlenme görevlerini ayrıca ele almak gerekmektedir. Bu yazı kapsamında, yalnızca, kapitalizmin krizine karşı devrimci mücadelede kadın işçi ve emekçileri temel bir özne olarak ele almak ve faturanın en ağır şekilde ödetilmek istendiği kadınların öfke ve huzursuzluklarını örgütlemek gerekliliğini ifade etmekle yetinelim.

Şahinbey Belediyesi'nden kadınlara "kitap"

Kadın cinayetleri dur durak bilmeden artarken gerici AKP iktidarı kadını aşağılayan bakışı yayarak kadını ikinci sınıf cins olarak gören toplumsal algıyı derinleştirmeye devam ediyor.

Kütahya Belediyesi'nin dağıttığı "Evlilik ve Aile Hayatı" adlı gerici kitabın ardından, Antep'in AKP'li Şahinbey Belediyesi'nin de baştan sona kadını aşağılayan bir başka kitabı dağıttığı ortaya

çıkı. Kitap ve gazetelerin "uyuşturucu" olarak tanımlandığı "Kadın ve Aile İlmihali" adlı kitap, kadınların hak ve özgürlüklerini dört bir koldan kuşatmanın ve gericiliği beslemenin yollarını düzlüyor.

Kadınlara, kamusal alanlara çıkmama, taksiye binmeme ve etrafa bakmama çağrılarını yapılarak "Fuhuş kapısı önce bakışla aralanır" deniliyor.

Emperyalist savaşlar ve kadın

Japon devleti tarihsel suçlarının yüzüne çarpılmasından rahatsız oluyor.

Tarihçilerin tahminlerine göre, ikinci Emperyalist Dünya Savaşı sırasında Koreli ve Çinli yaklaşık 200 bin kadın Japon askerlerin cinsel ihtiyaçlarının karşılanması amacıyla seks kölesi olarak kullanıldı. Haksız savaşların her türlü insani duygudan soyutlayıp birer ölüm makinesi haline getirdiği askerlerin cinsel ihtiyaçları için, Koreli ve Çinli kadınlar "Teselli kadınları" adı altında köleleştirilerek, yıllarca seks kölesi olarak kullanıldı. Modern burjuva dünyanın iki yüzlü bir şekilde kınadıkları İŞİD çetesinin Ezidi kadınları seks kölesi olarak kullanmasının en kitlesel örneğidir Japon emperyalizminin bu uygulaması. Bu barbarca uygulama Japon devletinin kararıyla ve zoruyla uygulandı. Modern burjuvazi robotlaştırılmış askerlerin birer savaş makinesi olarak daha çok katliam ve yıkım gerçekleştirmesi için onların hayvani duygularını tatmin etmeyi boynunun borcu olarak bildi. Midelerini bir kaşık çorbayla doldurup, cinsel ihtiyaçları için köleştirilmiş, savunmasız kadınları peşkeş çeken 'modern' burjuvazi tam da çürümüş, asalak niteliğine uygun davrandı. Askerlerini her türlü 'dış' etkiden korumak için devrimci ve komünist partileri yasakladılar. Gerici savaşa karşı devrimci temelde mücadele yürüten komünistleri ve devrimcileri acımasızca katlettiler.

BURJUVAZİ İÇİN HER ŞEYİN BİR FİYATI VARDIR

Kapitalist serbest piyasa pazarında her şeyin bir fiyatı vardır. Japon devleti, Güney Kore'nin gündeme getirdiği bu olayı tazminat ödeyerek 'tatlıya' bağlamayı önermiş ve iki sermaye devleti bir 'fiyat' üzerinde anlaşarak el sıkışmışlardı(!). Tam bir kasaba ticareti usulüyle olayı kapatarak, unutulması için anlaşmışlardı. Ancak toplumsal bellek her zaman akbaba sürülerinin istediği gibi onları izlemiyor. Yapılan aşağılamalar, horlamalar ve katliamlar kolay kolay unutul-

Burjuvazinin parayla alıp satamayacağı, hükmedemeyeceği kadar daha değerli şeyler de var emekçilerin dayanışma kültürlerinde ve mücadele tarihlerinde. Onları çıldırtıp, kudurtan ve saldırganlaşmalarını yol açan şey tam da emekçilerin kendi tarihlerini unutmama geleneğidir.

muyor, ödenen kanlı akçelerle, dökülen sahte gözyaşlarıyla yok sayılmıyor. Burjuvazinin parayla alıp satamayacağı, hükmedemeyeceği kadar daha değerli şeyler de var emekçilerin dayanışma kültürlerinde ve mücadele tarihlerinde. Onları çıldırtıp, kudurtan ve saldırganlaşmalarını yol açan şey tam da emekçilerin kendi tarihlerini unutmama geleneğidir. Biliyorlar ki, unutmayan ve yaşananları kaydeden emekçiler günü gelince başkaldırarak hesap soracaklardır.

Belli bir fiyat üzerinde anlaşan asalak sermaye devletlerine karşın, Güney Kore halkı bu tarihsel haksızlığı ve utancı asla unutmadı ve affetmedi. Savaş yıllarında seks kölesi olarak köleştirilen "Teselli kadınları" anısına Güney Kore'nin Pusan kentindeki Japon Konsolosluğu önüne bir anıt diktiler. Tarihsel suçlarını yüzlerine çarpan Koreli emekçilerin bu hesap

sorma tutumundan oldukça rahatsız olan Japon devleti Seul büyükelçisini geri çağırdı. Dahası, savaş bakanını bir savaş heykelini ziyaret etmeye göndererek Güney Kore halkını militarizmle tehdit etti. Japonya, 2015'te ödediği tazminatla mesele nihai ve geri dönülemez bir şekilde kapatıldığını iddia ederek Seul hükümetini anlaşmaya bağlı kalmaya çağırdı.

Yaptığı kirlî ve utanç verici pazarlıkla aldığı paraları kasasına indiren, yolsuzlukları ayyuka çıkmış Güney Kore devleti yaptığı açıklamada, 'Kadın anıtının' kendilerine rağmen dikildiğini, anıtın dikilmesinden ötürü büyük üzüntü duyduğunu açıklayıp Japon devletinden özür dileyerek, elçilik önündeki kadın anıtını kaldırdı.

28 Aralık günü Busan'daki elçilik önüne yerleştirdikleri heykelle Japon ve Güney Kore sermaye devletlerinin yap-

tıkları satış anlaşmasını protesto eden anti-emperyalist güçler, kaldırılan heykelin yeniden elçilik önüne konulmasını sağladılar.

TARİHSEL VE GÜNCEL SORUNLARIN ÇÖZÜMÜ İÇİN TEK SEÇENEK DEVRİMDİR

Kapitalist sistem yerli yerinde kaldıkça ne dilenen özürler(!) ve ne de ödenen fiyatlar hiçbir temel sorunu çözmeye yetmiyor. Alman emperyalist devleti nazizmden dolayı defalarca özür dilemekte bir mahzur görmedi. Türk sermaye devleti ise Kürt ulusuna yönelik katliamlardan ya da 12 Eylül'ün idam ettiği gençlerden dolayı "ne kadar üzgün olduğunu" hem de TV ekranlarında ağlayarak açıklamıştı. Riyakarlık gösterilerinde olduğu kadar, konjonktürel durumları kullanmakta da yeterince tarihsel bir deneyime ve sınıfsal bilince sahip olan burjuvazi, kapitalist sistemin temellerine dokunulmadıkça duruma göre her kalıba girmeye hazırdır.

Güney Kore'deki anti-emperyalist güçlerin gerçekleştirdiği anıt eylemi, finans kapitalin bu orta oyununun sınırlarını açığa çıkartması bakımından oldukça öğretici olmuştur.

Yemen'de kadın aktivist katledildi

Dünyanın dört bir yanında kadınların özgürleşme mücadeleleri sürerken bunun karşısında beliren engellemeler, baskılar ve şiddet ise artarak devam ediyor. Özellikle Ortadoğu ülkelerinde gerici çağ dışı uygulamalara ve kadın

cinsi üzerindeki baskılara karşı mücadele eden kadınlar gerici odakların hedefi oluyor. Bunun son örneği ise Yemen'de 25 Aralık'ta yaşandı.

Eylül ayında din adamı Abdullah el-Odaini tarafından kadın aktivistlerin

erkeklerle çalışmasını yasaklayan bir fetva yayınlanmış, yayınlanan fetvanın ardından baskılar da artmıştı. Bunun dolaysız bir sonucu olarak kadın özgürlüğü için faaliyet yürüten bir yardım görevlisi olan, kadınların okur yazarlığını arttırmak için çalışan Amat Al-Aleem el-Asbahi, Taiz kent merkezindeki kalabalık bir sokakta yürürken iki motosiklet sürücüsü tarafından katledildi.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht devrim ve sosyalizm kavgamızda yaşıyorlar!

“Vardım, varım, varolacağım”

20. yüzyıl, tarihe bunalımlar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olarak adını yazdırdı. Yüzyılın başında, kapitalizm belli bir gelişmenin ardından nihayet yeni bir aşamaya, emperyalizm aşamasına ulaşmıştı. Bu gelişme ile birlikte çağ artık emperyalizm çağıydı. Emperyalizm çağı ile birlikte kapitalizm, boylu boyunca genel bir bunalımın içine yuvarlandı. Bunalımı emperyalist ve gerici savaşlar serisi izledi. 1904 Rus-Japon savaşı bunun ilk örneği idi. Onu, devrimler tamamladı. Bunun ilk örneği ise 1905 Rus Devrimi oldu. İktisadi bunalım ve emperyalist egemenlik mücadelesi militarizmi ve silahlanmayı azdırdı. Sonuçta insanlık, 1914 yılında, ilk emperyalist dünya savaşı ve onun sebebi olduğu büyük acılar ve yıkımlarla karşı karşıya geldi.

Emperyalist savaş sorunları daha da ağırlaştırdı, çelişkileri daha bir keskinleştirdi. Sistemin en zayıf halkası Çarlık Rusya'sı idi ve sistem oradan yarıldı. Önce 1917 Şubat Devrimi ile Çarlık devrildi. Ardından da Bolşevik Parti'nin devrimci önderliği altında birleşmiş işçi sınıfı, yoksul köylülüğün desteğini de kazanarak, büyük sosyalist Ekim Devrimi'ni gerçekleştirdi.

Sosyalist Ekim Devrimi büyük bir sarıntıydı; batısı ve doğusu ile tüm dünyada yankı yarattı. Bir yandan Doğu'nun ezilen halklarının uyanışını hızlandırıp, tarih sahnesine çıkmalarına yol açarken, diğer yandan yaşlı kıta Avrupa yıllarca süren bir devrimci çalkantılar dönemine girdi.

BEKLENEN DEVRİM PATLAK VERİYOR

Bunalımın yıkıcı etkilerinin en çok hissedildiği yerlerden biri de Almanya idi. Emperyalist savaş yaşamı işçiler için çekilmez hale getirmişti. Açlık ve işsizlik gibi sorunlar can yakıyordu. Diğer ülkelerden sınıf kardeşlerini boğazlamaları için büyük kabileler halinde cephelere sürülmek istenmeleri, tümüyle haksız, gerici ve emperyalist nitelikli bir savaşın kanlı planlarına alet edilmeleri bardağı taşıran damla oldu. Mücadeleye atılmak kaçınılmaz hale geldi. Almanya bir anda işçi grevleri ve direnişleri ile sarsılmaya başladı. Bunları Almanya'nın pek çok yerinde işçi, asker ve çiftçilerin gerçekleştirdikleri siyasal kitle gösterileri tamamliyordu. Adeta bir kaçınılmazlıkla devrimi mayalıyorlardı. Almanya bir boydan bir boya bir devrimci çalkantılar ülkesi oldu. Mücadele giderek bir sınıf mücadelesine dönüştü.

Almanya'da işçi sınıfının uyanması, asker/denizci ve çiftçilerle birlikte ayaklanmalarını tetikleyen sadece iktisadi yıkım ve savaş değildi. Büyük sosyalist Ekim Devrimi de onların uyanmalarında, harekete geçmelerinde ve Bolşeviklerin beklediği devrimin, yani 18 Kasım Devrimi'nin patlak vermesinde çok büyük rol oynadı. Alman işçi sınıfı, asker ve çiftçileri Ekim Devrimi'nin deneyimlerinden, somut olarak da işçi, köylü ve asker sovyetlerinden çok etkilenmişti. Kiel'de donanma erleri ayaklandı, işçilerle birlikte sokaklara hakim oldular. Bir işçi ve asker konseyi kurdular. Münih'te ise bir işçi, asker ve çiftçi sovyeti kuruldu.

İşçi sınıfı her yerde tüm gövdesi ile mücadele sahnesindeydi. Her yerde deyim uygunsu ordular halinde savaşıyordu. Kısacası Almanya'da, Lenin'in deyişiyle her şey vardı ve her şey yapılabilirdi. Ne var ki ve ne yazık ki Almanya'da işçi sınıfı devrim için hazırlıklı değildi ve devrimci çalkantıları merkezileştirip iktidar hedefine yönelten, demek oluyor ki devrimi zafere taşıyacak olan bir devrimci parti yoktu. Nitekim, bu iki olmazsa olmaz eksiklik devrimin kaderini tayin etti. Beklenen devrim gerçekleşmedi, kaybedildi.

SPD VE 4 AĞUSTOS İHANETİ

İşçi sınıfına hakim olan SPD idi. Bebelleriyle, baba Liebknechtleriyle ve Marx ve Engels'in "halefi" Kautskyleriyle tartışmasız bir otoriteye sahipti. Parlamenter alanda zaferden zafere koşuyordu. Seçimlerde her defasında 4 milyon oy alıyordu. Parlamentoda 110 milletvekili vardı. Dev gibi sendikalara hükmediyordu. Onbinlerce üyeden oluşan büyük bir partiydi. Sonuç olarak işçi

sınıfının ezici çoğunluğu onun önderliği altındaydı, onun tarafından yönlendiriliyordu.

SPD sadece Alman işçi sınıfının değil, II. Enternasyonal'in de temel direği, gözbebeği idi. Tüm ülkelerin sosyalistlerinin gözünde enternasyonal mücadelenin öncüsü sayılıyordu. Teorik alanda da tartışmasız bir konuma sahipti. Teori mabedinin üzerinde ise, boylu boyunca Karl Kautsky uzanıyordu. Bolşevik-Menşevik anlaşmazlığına müdahale de dahil, her yerde partilerin iç işlerinde hakem rolü oynuyorlardı. Oturaklılığı ile ayrıca hayranlık uyandırıyorlardı.

Fakat bu parti devrimci bir parti değildi. Kautsky'nin ustalıklı düzenlediği formülasyonlardan ibaret teori ile SPD'nin pratiği arasında her zaman bir kopukluk vardı. Başlarda az çok devrimci öğeler taşıyan teorisi zamanla parti dışı aydınlara hitap eden bir çalışma haline geldi. Teori ile pratik arasında rahatsız edici bir kopukluk oluştu. Teorisyenler zaman içinde akademisyenler ve büro memurları haline geldi, teori akademikleşti. Eylemsizlik hakim özellik oldu. Özü itibarıyla SPD gerçekte günlük mücadelelerde başarılı, oportünist ve seçim düşkünü bir parti idi. Şaşıla görünümünün ve hayranlık uyandıran oturaklılığının gerisinde bir kofluk ve çürümüşlük vardı. Emperyalist savaşla birlikte oportünist niteliği daha bir güçlendi. Parti içinde Rosa ve Liebknecht'in başını çektiği devrimci öğelere karşı acımasız olunurken, burjuvaziye karşı alabildiğine uzlaşmacı bir çizgi izlendi.

Tüm bunların elbette ki maddi bir temeli, açık bir söyleyişle emperyalizm olgusu ile bağlı vardı. Zaman içinde "büro memuru" haline gelmiş parti önderleri ve üyelerinden oluşan bürokratlar,

sendikaların başına çöreklenen sendika bürokratları, hatırı sayılır genişlikteki işçi aristokrasisi ve aynı hamurdan yoğrulmuş parlamenterler yığını; - bunların tümünü besleyen ve büyüten, emperyalizmin sunduğu imkanlar ve kırıntıları. Nitekim Alman emperyalizmi bunun karşılığını 4 Ağustos'ta ziyadesiyle aldı.

SPD 4 Ağustos'ta, tepeden tırnağa haksız, gerici ve emperyalist olan bir savaşı "vatan savunması" olarak nitelendi. Bu aşağılık gerekçenin arkasına sığınarak, kendi emperyalist burjuvazisinin kanlı planlarını onaylamak anlamına gelen bir tutum takındı, savaş bütçesini onayladı. Böylece, sadece Alman işçi sınıfı tarihi bakımından değil, tüm dünya tarihi bakımından da, büyük bir ihanetin altına imza attı. Böylece, SPD'nin oportünizmi sosyal-şoven bir karakter kazanmış oldu.

GEÇİKEN MÜDAHALE VE "KAYBEDİLMİŞ DEVRİM"

İşçi sınıfını devrim için hazırlayabilecek ve devrimi zafere ulaştırabilecek yegane silah örgüt, yani devrimci bir parti olabiliyordu. SPD böyle bir parti değildi ve en son 4 Ağustos ihaneti ile bunu kesin olarak kanıtladı. Her şeye rağmen, bu görevin hakkını ancak ve ancak Rosa, Liebknecht ve Franz Mehring'in içinde yer aldığı, parti içindeki devrimci kanat, yani Spartakistler verebilirdi. Ne yazık ki, bu yapılmadı ya da yapılamadı. Başta tüm haklı ve sert eleştirilerine karşın Rosa Luxemburg olmak üzere Spartakistler, işçi sınıfının ana gövdesinden kopmamak gerekçesi ile SPD'den zamanında kopmadılar. Parti içinde deyim uygunsu umutsuz bir savaşı tercih ettiler. Doğal olarak dev gibi parti örgütüne ve başta Kautsky olmak üzere otoritesi tartışmasız parti önderlerine güç yetiremediler. Tüm çabalarına rağmen zaman onların aleyhine işledi. SPD'nin işçi sınıfı üzerindeki hakimiyeti sürdü.

Spartakistler, ancak emperyalist savaşın yol açtığı yıkımın gitgide büyüdüğü bir aşamada oportünist ve sosyal-şoven kanattan kopup Almanya Komünist Partisi'ni (KPD) kurabildiler. Bu oldukça geç kalınmış bir hamleydi. Buna rağmen, bir yandan Rosa, diğer yandan yoldaşı Liebknecht, cansiperane biçimde büyük kitleler halinde savaşan işçileri etkilemek ve hedefe yönlendirmek için geceli gündüzlü çabaladılar. Devrimci kalkışmanın olduğu her yerde onlar vardı. Ama yetmiyordu, KPD işçi sınıfının ancak küçük

bir bölümü üzerinde etkili olabiliyordu.

Savaş suçlusu Alman tekelci burjuvazisi, SPD'nin işçi sınıfını dizginlemesini ve hareketini geriye çekmesini yeterli görmedi. SPD'yi doğrudan işbaşına getirdi, yani hükümete terfi ettirdi. Hain işçi Noske'si, Ebert'i ve Scheidemann'ı ile SPD hükümeti artık bir emperyalist hükümetti de. KPD'liler ise işçi sınıfının yaşamını çekilmez hale getiren emperyalist savaşa ve bu caniyane savaş için kendi emperyalist burjuvazisi ile alçakça ve utanç verici biçimde işbirliği yapan SPD yöneticilerine karşı her yerde ve her vesile ile "Kahrolsun hükümet" ve "Kahrolsun savaş" diye haykırdılar. Binlerce işçinin katıldığı gösterilerde dosdoğru devrimi ve sosyalizmi hedef olarak gösterdiler. İşçi, asker ve çiftçi konseyleri çağrısı yaptılar. Bu yüzden büroları ve matbaaları basıldı, düzenledikleri gösterilere acımasızca saldırıldı, tutuklamaya maruz kaldılar. Pek çok KPD üyesi ise, hunharca katledildi. Ancak onlar her defasında "sıkı durun, yenilmedik" deyip, kaldıkları yerden mücadeleye devam ettiler.

Karl Liebknecht'in son hamlesi, Berlin'de, kraliyet şatosunun balkonundan binlerce işçi ve askerın önünde ilan ettiği sosyalist cumhuriyet oldu. Büyük bir heyecan ve coşkuya yol açan bu hamleyle, SPD hainleri karşı-devrimci bir hamle ile, devrimci olmayan bir sovyet ilanı ile karşılık verdi. Alman tekelci burjuvazisi ardi arkası gelemeyen devrimci çalkantılar yüzünden korku içindeydi. En başta Berlin polis müdürü gibi hareket eden işçi Noske olmak üzere, SPD şefleri zıvanadan çıkmışlardı. Alçakça bir pusu ile Rosa ve Liebknecht'i yakalayıp, tutukladılar. Hiç vakit geçirmeden (15 Ocak 1919'da) dipçiklerle kafalarını parçalayarak, vahşice katlettiler. Darbe ağır, kayıp çok büyüktü. Lenin'in deyimi ile, sadece Alman proletaryası değil, dünya proletaryası ve sosyalizm iki seçkin önderini yitirmişti.

Almanya bir süre daha devrimci çalkantılara sahne oldu. Adeta devrimin kıyısından döndü. Sonuç olarak, bilinen nedenlerle devrim yenildi. Bir "kaybedilmiş devrim" olarak tarihe not edildi. Bu devrimin gerçek kahramanları, en başta da Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht ise, hala devrim ve sosyalizm kavgamızda yaşıyorlar. Devrimin kartalı Rosa Luxemburg anıt mezarından, yeni bir caniyane savaşa hazırlanan iki savaş suçlusu Alman burjuvazisinin ve bilumum oportünist ve sosyal-şovenlerin suratına bir kez daha şu paha biçilmez haykırışta bulunuyor:

"Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin 'düzeniniz'. Devrim daha yarın olmadan, 'zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır!' ve sizleri dehşet içinde bırakıp, gür sesi ile şunu haykıracaktır: 'Vardım, Varım, Varolacağım!'"

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in anıları önünde saygı ile eğiliyoruz.

Devrimci kadın önder Rosa Luxemburg'u saygıyla anıyoruz

*Politikadan hiç anlamam ya,
Fazla uzatmayayım, ama
Sevgili Wilhelm sen de sakın
unutma:*

*Söyle kurnaz Bismarck soysuzuna
Barışın ırzına geçmeye bilenmesin
Ey Batı'nın İmparatoru
Bunu Avrupa için yapasın.*

1884'te 13 yaşında olan Rosa, Alman İmparatoru I. Wilhelm Varşova'yı ziyaret ettiğinde ona böyle seslenmektedir. Rosa Luxemburg henüz çocuk yaşta, politik bir bilince sahip değilken yaptığı bu çağrı ile adeta ileride hayatını adayacağı mücadelenin sinyallerini veriyordu. Nitekim politik bir bilinç kazanması ve devrim ve sosyalizm mücadelesine katılması da çok uzun zaman almadı.

Yahudi bir ailenin çocuğu olarak Polonya'da doğan Rosa Luxemburg her zaman parlak bir öğrenci olmuştu. 1887'de okulunu birincilikle bitirmiş, ancak o dönem birincilere verilen altın madalya ona verilmemişti. Bunun sebebi açıktı; Rosa'nın Polonya İşçi Partisi'yle ilişkisi vardı ve devrimciydi. Lise öğreniminin ardından önce üniversite eğitimi almak için kadın öğrencilerin kabul edildiği tek üniversite olan Zürih Üniversitesi'nde okumak için İsviçre'ye gitti, ardından da Almanya'ya. Çünkü Rosa o dönemde Berlin'i mücadelenin kalbi olarak görüyordu. Almanya'da giriştiği devrimci mücadele ile Rosa "dev-

rimin kartalı*"na dönüştü. Hayatının sonuna kadar da öyle kaldı.

ÖMRÜ BOYUNCA REFORMİZME KARŞI MÜCADELE ETTİ

Rosa, Berlin'e gelir gelmez 1898'de %28'lik seçmen desteğini kazanan Almanya Sosyal Demokrat Partisi (SPD) içerisinde mücadeleye hem teorik hem de pratik açıdan aktif olarak katıldı. Kararlılığı ve militanlığı ile dikkat çeken Rosa defalarca tutuklandı. Ancak tutsak olduğu dönemlerde de mücadeleden vazgeçmedi, işçi ve emekçilere zindanlardan seslenmeye devam etti.

Rosa, SPD içerisinde giderek yaygınlaşmaya başlayan reformist eğilime ve bunun temsilcisi olan Bernstein'a karşı duruşu ile öne çıkıyordu. 1899'da yayınlanan "Sosyal reform mu, devrim mi?" yapıtıyla Bernstein'ı eleştirirken SPD'yi de revizyonizme karşı tutum almaya çağırıyordu. Rosa için bir süre sonra çizgisi tamamen burjuva parlamentarizmine dönüşen SPD içerisinde yer almanın hiçbir koşulu kalmadı. Bu ayrılıkta SPD'nin I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında "anavatan savunması" adı altında Alman burjuvazisini destekleyen tutumu ise belirleyici oldu.

Rosa, 5 Ağustos 1914'te Karl Liebknecht'le birlikte "Enternasyonal" grubunu kurdu. 1 Ocak 1916'da ise grubun adı "Spartakistler Birliği" olarak değişti. Rosa uzun bir tutukluluk sürecinden sonra Kasım 1918'de serbest kalması-

nın ardından, Liebknecht'le birlikte Alman Komünist Partisi'ni kurdu. Alman Komünist Partisi'nin kurulmasından kısa bir süre sonra Rosa, Karl'la birlikte Alman burjuvazisi tarafından işkenceyle katledildi.

Alman burjuvazisi Rosa ve Karl'ı katlederek işçi sınıfını yenilgiye uğratmayı hedefliyordu. Ancak unuttuğu bir şey vardı. Devrimin diyalektiği Rosa ve Karl'ın ardından işlemeye devam edecekti. Tıpkı Rosa'nın ölümünden bir gün önce Rote Fahne'de (Kızıl Bayrak) yazdığı yazıda net bir şekilde ifade ettiği gibi:

"Devrimci gelişmenin başlangıç evresinde devrimci görevin artan çekim gücü ile çözüm için gerekli önkoşulların yokluğu arasındaki çelişmeden çıkan sonuç, tek tek her devrim kavgasının, biçimsel olarak, bir yenilgiyle son bulmasıdır. Ama devrim, nihai zaferin bir dizi 'yenilgilerden' geçerek hazırlanabileceği tek savaş biçimidir. Bu da onun özel hayat kanunudur." (Rosa Luxemburg, 'Berlin'de düzen hüküm sürüyor' başlıklı makeden...)

Ölümünün 98. yılında Rosa Luxemburg devrimci iradenin, emperyalist barbarlığa karşı mücadelenin ve enter-nasyonalizmin simgesi olarak, devrim ve sosyalizm mücadelesine ışık tutmaya devam ediyor.

Lenin, Rosa Luxemburg'u şöyle tarifliyordu: "O bir kartaldı ve hep öyle kalacak"

Nükleer enerji ne kadar güvenli? – I

Fukuşima

A. Deliorman

Özellikle Çernobil ve Fukuşima nükleer felaketlerinden sonraki ilk aylarda yeni nükleer reaktörlerin yapımı durma noktasına gelmiş, sonra nükleer santral inşaları kaldığı yerden devam etmişti. Bugünlerde nükleer enerji tekrar gündeme getirilip parlatılıyor, var olan santrallerin ömürleri uzatılıyor. Emperyalist kapitalist sistem nükleerin hem sıfır karbondioksit salınımı hem de yenilenebilir enerjiye geçişte olmazsa olmaz bir ürün olduğu propagandası yapıyor. Çernobil ve Fukuşima felaketlerini kontrol altına aldıklarını ve bu kazaların birer istisna olduğunu iddia ediyorlar.

Her fabrikada, her işletmede kaza olabilir, oluyor da zaten. Kuşkusuz bu kazaları tamamen sıfırlamak mümkün olmasa da en aza indirebilmek olanaklıdır. Fakat sermaye propagandası, nükleer santrallerde kaza olmaz, olamaz masalını yutturmaya çalışıyor. Nükleer işletmelerdeki kazalar büyük ölçüde gizli tutuluyor. Yalnızca çok büyük facialar toplumdaki gizlenemiyor. Böylece, oluşturmaya çalıştıkları miti ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Sermaye, nükleer santralde kaza olasılığı sıfır diye iddia ediyor ama yine de bir güvenlik planı yapmayı uygun görüyor. Kaza olmayacağından yola çıkılarak bir fabrika veya bir işletme için güvenlik planı yapılmaz. Güvenlik planı en kötü duruma, kazaya göre yapılır. Öte yandan çok büyük bir nükleer faciaya bir güvenlik planı yapılması zaten pratikte olanaksızdır. O zaman niye hâlâ nükleer santraller açık tutuluyor? Neden hurda santrallerin ömrü uzatılıyor veya kapatılması öteleniyor? İnsan hayatına ve doğaya düşman bir sistem olan kapitalizmde nasıl ki her türlü akıl almaz olaylar oluyorsa, bu da olabiliyor işte.

Aslında nükleer santrallerde sık sık kazalar oluyor. Ancak çok büyük kazalar kamuoyunun gündemine gelebiliyor. Örneğin 28 Mart 1979'da Three Mile Island'da gerçekleşen kısmi meltdown (nükleer çekirdeğin erimesi) nedeniyle 140 bin insan tahliye edilmişti. Bir başkası, 26 Nisan 1986'daki Çernobil felaketidir. Bu kazadan yayılan radyasyon oranı Hiroşima'ya atılan atom bombasınının 400 tanesine bedeldir. (*Socialisme Nu, Angela Ettema*) Böylesi büyük bir felakete karşı güvenlik planı mümkün müdür?

Yine 1957'de Sellafield'da ve son örnek olarak da Fukuşima'da büyük kazalar oldu. Bunlar örneklerden öne çıkanlar. Yani doğal olarak her yerde farklı teknolojiyle yapılmış nükleer tesislerde kaza olabiliyor. Burada şaşırarak bir şey

yoktur. Şaşırılması gereken, sermayenin böylesi tesislerde kaza olamayacağı iddialarıdır.

Günümüzde kullanılan nükleer enerji görece büyük atomların, örneğin uranyum atomlarının, yavaşlatılmış nötron alarak parçalanıp küçük elementlere dönüşmesi sonucu ortaya çıkıyor. Uranyum elementinin, kitesinin bir bölümü bu esnada enerjiye, diğer bir bölümü de radyasyonlu yeni elementlere dönüşüyor. Bu radyasyonlu elementler büyük bir çevre sorununu beraberinde getiriyor. Bazılarında radyasyon oranı ancak 4 milyar yılda yarıya iniyor (fakirleştirilmiş uranyum). Yani pratikte, oluşan radyasyonun fiilen ortadan kalkması mümkün değil. Oluşan radyasyonun güvenli bir biçimde saklanması gerekiyor.

Fukuşima'daki son nükleer kazaya biraz detaylı bakalım. Bu kaza emperyalizmin en önemli merkezlerinden biri olan Japonya'da gerçekleşti. Sözde en üstün ve ileri teknoloji ile kaliteli insan kaynakları mevcut. Demek ki en kaliteli nükleer tesislerde bile şu ya da bu nedenle kazalar, hatta büyük kazalar olabiliyor.

Fukuşima'daki kazada ilk ölenler santralde çalışan işçi ve emekçiler oldu. Kazayı izleyen haftalarda ve aylarda işçilerden kendilerini feda etmeleri istendi, hala da isteniyor. Kapitalistler lüks hayatlarından zerre kadar ödün vermeye yanaşmazken, işçi ve emekçilere sözde vatan ve millet için kendilerini feda ve kurban etmeleri emrediliyor. Bunun sonucunda onlarca işçi, itfaiyeci, teknisyen ve mühendis yaşamını yitirdi. Sağ kurtulanlar tedavisi mümkün olmayan hastalıklara yakalandı, kanser oldu ve bu yolla

da öldü.

Fukuşima faciasından sonra santralin 20 kilometre çapındaki çevresi boşaltıldı. Çevredeki 135 bin insan tahliye edildi ve sonrasında kaderlerine terk edildi. Büyük bir tarım alanı halen kullanılamaz halde. Çocuklarda tiroit kanseri oranı 100 kat arttı. Halen facia kontrol altına alınabilmiş değil. Her gün 300 ton radyasyonlu su okyanusa akmaktadır. 2013'te 400 bin ton radyasyonlu su depolanmıştı. Bu hala öylece duruyor. Akibetinin ne olacağı belli değil. (*Solidair, 'Kernenergie: de dreiging van de scheurtjes', 11 Mart 2015.*)

Birçok kaynak ve bilim insanı tahliye alanınının 80 kilometre olması gerektiğini iddia ediyor (örneğin Greenpeace). Sermaye şefleri radyasyon oranınının düşük olduğu iddiasıyla 20 kilometre sınırını büyütüyorlar. Halbuki görece düşük seviyeli radyasyona bile uzun süre maruz bırakılmak güvenli değildir. Zira görece düşük seviyeli ve uzun vadeli radyasyona maruz bırakılmak da insan DNA'sını bozar. Üstelik vücut bunu göremez ve tamarini yapmaz. İnsan genetiğinin bozulması her türlü kansere yol açabilir. (*Solidair, Wiebe Eekman, 'Jodimpillen, evacuatie en andere noodplannen in geval van nood in kerncentrales'.*)

Bilindiği gibi Fukuşima felaketi 11 Mart 2011'de gerçekleşti. Japonlu bir gazeteci olan Tomohiko Suzuki, işçi kimliğine bürünerek 13 Temmuz-22 Ağustos arası dönemde santralde çalıştı. Amacı ise çalışmanın aşamasını ve samimiyetini ilk elden görebilmektir.

Suzuki'nin gördüğü, kapitalist sistemin gerçekliğidir. Gazetecinin söyledi-

ğine göre: "Fukuşima santralinde çalışmak ölüm emri almakla aynı anlama gelmektedir." Suzuki'nin gözlemlerine göre, çalışma ortamı resmi sermaye organlarının ifadeleriyle hiç örtüşmemektedir. Durum çok ama çok daha vahimdir. Santrali güvenli bir hale getirme diye bir şey yoktur. Her şey kurgulanmış bir şovdur. Gerçekte hiçbir düzeltme ve iyileştirme yapılmamaktadır.

Gene Suzuki, Japon sermaye iktidarının Fukuşima'daki santral krizini çözebilmek için görevlendirdiği Toshiba ve Hitachi şirketlerinin beraber çalışmak istemediklerini gözlemlemiştir. Dediğine bakılırsa aralarında hiçbir koordinasyon yoktur. Firmalar teknolojilerini gizlemek için birbirleriyle konuşmamaktadırlar. Ne de olsa kapitalistler için tek kutsal şey sermayeleridir. Teknolojileri de onlar için korunması gereken bir sermaye şeklidir.

Ayrıca çalışanlar için bireysel güvenlik önlemleri de alınmamaktadır. Ölçüm aletleri bilinçli olarak sabote edilmektedir. Çalışanlar yanlarında taşımak zorunda oldukları radyasyon ölçüm aletlerini ya yanlarına alamamaktalar ya da ölçümlerle oynanmaktadır.

Gazeteciye göre her şey şovdur. Pratikte kayda değer bir ilerleme sağlanmamaktadır. Buna rağmen iktidar 'her şey yolunda' diye krizin çözümü için ayrılan fonu kısmaktadır. Suzuki'ye göre iş yeni başlamıştır. İlk adım daha yeni atılmıştır. Bir ay sonra bu gazeteci işten atıldığı için süreci doğrudan takip edememiştir. (*Xandernieuws, 'Undercover journalist', 24 Aralık 2011.*)

Tüm bunlardan da anlaşılacağı gibi, nükleer santraller için hiçbir güvenlik planı işçi ve emekçiyi kısmen bile olsa korumaz. Olası bir faciada fatura çalışanlara kesilir. İşçi ve emekçiler böylesi bir riske maruz bırakılmakta, insan ve doğa hayatıyla kumar oynanmaktadır.

Kısacası piyasa haydutluğunun hüküm sürdüğü bir dünyada güvenli bir nükleer santralden bahsetmek olanaklı değildir. Bir atom bombasına karşı ne kadar güvenlik tedbirleri alınabilirse, bir kaza için de o kadar alınabilir. Güvenliği olmayan bir santrali kurmak ve işletmek ise çılgınlıktır. Her şeyin kâra endekli olduğu, çevreye-doğaya düşman kapitalizm koşullarında nükleer santrale karşı tek doğru güvenlik planı, bu santrallerin ivedilikle kapatılması ve yenilerinin kurulmamasıdır.

Krizin faturasını patronlar ödesin!

Asgari ücret değil insanca yaşayacağımız ücret istiyoruz!

2017 asgari ücretini 1.404 TL olarak belirleyen AKP hükümeti, işçiye ve emekçiye yine sefaleti reva gördü. 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 1.497,813 TL, yoksulluk sınırı ise 4.309,176 TL iken, asgari ücret açlık ve yoksulluk sınırının altında sonuçlanıyor. Ücretlerimiz temel tüketim ürünlerine art arda yapılan zamlarla erirken, biz işçilerin yaşam koşulları her geçen gün daha da zorlaşıyor.

İşçilere sadaka zam dayatan AKP iktidarı "Cumhurbaşkanlığı'nın Gizli Hizmet Gideri"ni 150 milyon TL olarak belirledi. Bu gizli ödenekte, AKP'nin iktidarda olduğu 13 yıl boyunca 17 kat artış sağlandı. Ülkedeki gelir vergilerinin neredeyse üçte ikisi çalışanların cebinden çıkıyor. Yani Kaçak Saray'ın giderleri de patronların giderleri de yine bizim sırtımızdan ödeniyor. Onlar daha fazla harcadıkça, gezdikçe, yedikçe, içtikçe, çocukları yurt dışlarında okudukça harcamalarını vergi, yasa vs. adı altında bizden kesiyorlar. Biz hiçbir zaman düze çıkamıyoruz doğal olarak.

Son dönemdeki ekonomik veriler, Türkiye ekonomisinin ciddi bir krizin pençesinde olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. AKP şefleri her ne kadar bu gerçeği kabul etmeseler de ekonomik kriz günbegün büyüyen işsizlikle, artan enflasyon oranlarıyla, temel tüketim mallarına yapılan zamlarla, eriyen maaşlarla kendisini döne döne ortaya ko-

yuyor. Buna rağmen AKP iktidarı, emekçileri "kriz yine teğet geçecek" yalanı ile aldatmaya çalışıyor.

AKP iktidarı ve patronlar yaşanan ekonomik krizden kurtulmak için cebimizde olmayan dolarları bozdurarak kurtulmanın peşinde. Oysa ki yeni yapılan köprüleri ve yolları büyük bir pişkinlikle dolar üzerinden ücretlendiriyorlar. Dolar bozdurma çağrılarını yapan Erdoğan kendisine 78 milyon dolara uçak aldı. Tabii bunun da faturasını bize ödettiler. Yabancı sermayeyi ülkeye çekmek için biz işçi-emekçilerden çaldıklarıyla teşvik-

te bulunuyorlar.

Yaşanan kriz sömürü düzeninin, yani kapitalizmin krizidir. Bu nedenle bizler, nedeni olmadığımız bir krizin bedelini ödemek zorunda değiliz. Bizler patronların düzeni hüküm sürsün, sömürü çarkları dönmeye devam etsin diye; işten atmalara, düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına ve kölelik dayatmalarına boyun eğmek zorunda değiliz.

Krizle, sefalet ücretlerine, işten atmalara ve OHAL'e karşı artık dur demeliyiz kardeşler. Bunlar bizim kaderimiz değil. Ya patronlar ve onun temsilcileri ile dış-

diş bir mücadeleye gireceğiz ya da krizin faturasını ödemeyi kabul ederek bizlere dayatılan işsizliğe, açlık sınırında ücretlere, ağır ve yıpratıcı çalışma koşullarına, yokluğa, yoksulluğa, kısacası kölelik koşullarına boyun eğeceğiz.

Bize sunulan bu karanlığa, geleceksizliğe karşı birlik olalım, işçi komitelerini kuralım, çocuklarımızın yarınları için hakkımızı arayalım, mücadele edelim, kazanalım.

Gün birlik, dayanışma ve mücadele günüdür!

ÇORLU'DAN BİR İŞÇİ

Patronlar yanıtı yarattıkları koşullarda arasın!

Kocaeli Sanayi Odası Başkanı Ayhan Zeytinoğlu, Kocaeli'de 50 binin üzerinde kayıtlı işsiz olduğunu açıkladı ve buna rağmen şirketlerin işçi bulmakta çok zorlandığı ifade etti. Zeytinoğlu, bir otomotiv fabrikası için 100 işçi alınacağı dönemde 42 bin işsize İŞKUR üzerinden haber yolladıklarını, ancak sadece 42 tanesinin geri dönüş yaptığını dile getirdi. Önümüzdeki dönem üretim planları ile

birlikte açığın artma riskinin olduğunu belirten Zeytinoğlu, sorunun nedenlerinden birinin de meslek liselerine olan ilginin azalması olduğunu söyledi.

"ÇAĞRILARIMIZA YANIT VEREN İŞÇİ YOK"

Zeytinoğlu fabrikaların istihdam edecek işçi bulmakta zorlandıklarını bir güzel anlatmış, patronların ne kadar

"sıkıntı" çektiğini ortaya koymuş. Kendi sınıfının Kocaeli'de yaşadığı sorunları tariflemiş de gelgelelim çalıştırmak için dört gözle bekledikleri işçilere nasıl koşullar sunduklarını hiç anlatmamış. Büyük firmalarda asgari ücretin biraz üzerinde ücret verildiğini cümlelerin arasında vurgulama ihtiyacı hissetmiş sadece. Asgari ücretin açlık sınırında olduğu gerçeğini düşündüğümüzde, asgari ücretin biraz üstü yine açlık sınırının altında kalmaktadır. Çalışsa da çalışmasa da Kocaeli işçisi aç, yoksul, perişan...

Kocaeli'de iş ilanlarında servis ve yemek olduğu özellikle belirtilir. Sanki ilanı veren firmalar böylece ayrıcalıklı bir durum yaratıyormuş gibi... Bir de bunların yanına "+BOL MESAİ" yazarlar. Çalışma saatlerinin uzun olduğunu düşündüğümüzde, baştan buna fazla çalışma süresi ekleneceği göze batırılı batırılı söylenir.

Bir yandan da aslında gizlice şu söylenir: "Yaşadığınız geçim sıkıntısını bol bol mesaiye kalarak giderebilirsiniz". Düşük ücretler, uzun çalışma saatlerinin yanında kötü yemekler, iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, mobbing olduğunu da biz kendi sınıfımıza bir kez daha hatırlatalım.

Ve sermaye sınıfının ferdi Zeytinoğlu, çözüm yollarından biri ve birincisi olarak meslek liselerini işaret etmiş. Meslek liselerine talebi ve meslek liselerinden mezun sayısını arttırmak için çözümler üretme isteği içerisinde olduklarını vurgulayarak açıklamasını sonlandırmış.

Durum buyken Kocaeli'de fabrikaları olan patronlar düşünüp düşünüp bulamamaktalar; acaba istihdam açığı varken, bekleyen işsiz de varken neden o ki iş başvurusu yapılmıyor veya yapılan iş çağrılarında olumlu yanıt verilmiyor? "İşçi bulamıyoruz" diye veryansın eden patronlar, işçilere dayattıkları çalışma ve yaşam koşullarında arasınlar yanıtı.

KOCAELİ-GEBZE'DEN BİR İŞÇİ

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht devrim ve sosyalizm kavgamızda yaşıyorlar!

“Berlin’de düzen hüküm sürüyor!’ Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin ‘düzeniniz’. Devrim daha yarın olmadan, ‘zincir şakırtıları içinde yeniden doğrulacaktır!’ ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir:
“Vardım, varım, varolacağım!”

Rosa Luxemburg

“Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen!”

Karl Liebknecht

